

KOMMUNISTISK POLITIK

*Krig Nej!
Lad Irak leve!*

Nr. 15

6. årg.

2002

3. august -

16. august

Støttepris 12 kr.

TEMA: STOP KRIGEN MOD IRAK FØR DEN BEGYNDER

Krigen mod Irak skal stoppes s. 2 ● Demokratiseringens tredje bølge s. 3 ●
Børskrak og global recession s. 4 ● Texaco besat s. 5 ● Kapitalistisk krise s. 6 ●
Novo bruger mennesker til forsøg s. 8 ● "VelfærdsDanmark" s. 10 ●
Medarbejderaktier s. 11 ● Skam få en verden hvor Sharon er en fri mand 12 ●
Stop krigen mod Irak før den begynder s.14 ● Er Irak en trussel mod USA? s. 16 ●
Terrorismens rige s. 17 ● Gustav Wasa s. 19 ● Nej til USAs terrorkrig s. 20 ●
Debat s. 22 ● Hvem skal betale krisen? s. 24

Krigen mod Irak og dansk krigsdeltagelse skal stoppes

Planerne om en ny amerikansk oliekrig mod Irak er så langt fremme, at der skabes en stemning af skæbnebestemt uundgåelighed omkring den. Målet er at vælte Saddam Hussein og installere et amerikansk lydregime.

Pentagon har lækket planerne (eller ét scenario) for et storstilet angreb gennem New York Times den 5. juli:

Titusinder af soldater (op til 250.000) amerikanske og måske britiske og andre 'allierede' soldater vil invadere Irak fra Kuwait. Hundreder af krigsfly baseret i op til otte lande, bl.a. Tyrkiet og Qatar, vil udløse et af verdenshistoriens største luftangreb, mod tusindvis af mål. Samtidig vil specialstyrker og CIA-styrker – med den amerikanske præsidents kriminelle 'bemyndigelse' til at dræbe et fremmed lands statsoverhoved – operere mod udvalgte mål, angiveligt steder, hvor Irak skulle have masseødelæggelsesvåben.

I Golfkrigen i 1991 dræbtes mellem 100.000 og 200.000 irakere. Der stoppede krigskoalitionen, før man nåede Bagdad. En ny krig kan få disse tal til at blegne. Med sikkerhed vil tusinder eller titusinder af civile liv gå til.

De amerikanske angrebsplaner er langt fremme. Siden 11. september har Irak offentligt været nævnt som et nyt mål for Bushs 'krig mod terror' – og parallelt med krigen mod Afghanistan har USA gjort sine talrige baser i Golf-området klar til ny aggression mod Irak. Der er 20.000 amerikanske tropper på baser i Qatar, Oman, Bahrain og Kuwait og 5.000 i Saudi-Arabien. Den tyrkiske regering er blevet tilbudt gældslettelse i sin dybe økonomiske krise for at stille flybaser til rådighed, og der har været avisrapporter fremme om, at Jordan også vil stille militærlufthavne til rådighed for et amerikansk angreb på nabolandet, selvom Jordan som mange andre lande, officielt advarer mod et amerikansk angreb.

Krigsminister Rumsfeld har netop afsluttet et krigsforberedelsesbesøg i regionen, angiveligt 'vellykket'.

Påskuddet for en ny krig mod Irak? Det er ikke længere jagten på gerningsmænd til den 11. september, for trods ihærdige anstrengelser har Irak ikke på nogen måde kunne forbindes hermed. Det er derfor et postulat om, at Irak besidder masseødelæggelsesvåben og vil bruge dem, og at

KOMMUNISTISK POLITIK

Irak nægter våbeninspektion, der bruges som begrundelse. Chefen for FN's våbeninspektører indtil 1998, Scott Ritter, benægter blankt dette, og Bush-administrationen er ude af stand til at fremlægge nogen form for beviser. Selvom man kunne det, var besiddelse af masseødelæggelsesvåben ingen grund til krig. USA er den største indehaver af alle slags masseødelæggelsesvåben, der findes. Dets allierede Israel har ulovlige atomvåben.

Den krigeriske Bush-regering har igen brug for at lade våbnene lyne. Den økonomiske krise og tilliden til det amerikanske erhvervsliv gnaver i populariteten, der er ved at være på samme lave niveau som før 11. september. USA har med sin lange militaristiske tradition relativt nemt ved at mobilisere og vinde en vis indenlandsk opbakning til sine krige.

Trods de fremskredne forberedelser er krigen ikke uundgåelig. Som Stalin konstaterede, er krige uundgåelige under imperialismen, men en konkret krig kan forhindres.

Op krigen mod Irak er en sådan planlagt imperialistisk krig, en uhyrlig og kriminel krig, som kan og må stoppes.

Af hvem?

Af den verdensomspændende antikrigsbevægelse, af arbejderne, af de fattige, af folkene, som betaler prisen for imperialismens forbrydelser, udplyndring og krige. Allerede før krigen er der, må der udvikles synlige protester, aktioner og demonstrationer. Opgaven består i at få de krigsgale politikere til at forstå, at et sådant eventyr vil indebære alvorlige omkostninger for dem selv.

Men de europæiske regeringer er vel mod en sådan krig?

Nej - Tony Blair er for den, som USA's nærmeste europæiske partner. Det forlyder, at Chirac har givet tilsagn om at støtte den. Hvad vil Fogh? Der er ét gæt - Danmark sniger sig altid med på den gale side i de imperialistiske krigs-eventyr.

Det er opgaven nu: At forhindre krigen og dansk krigsdeltagelse. Det kræver samling af alle kræfter, der ingen interesse har i denne krig, det kræver mobilisering af ungdommen, af de arbejdende, af det store flertal. Kan det lykkes, kan en ny stor katastrofe forhindres.

Redaktionen den 27. juli 2002

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTISKE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
**APK's Homepage/
Netavisen:**
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 9. august 2002

Demokratiseringens tredje bølge

Årsrapporten fra UNDP *'Human Development Report'* får hvert år stor medieomtale. I Danmark begrænser denne sig dog mest til at konstatere, hvor Danmark ligger placeret. Den store nyhed i år var derfor, at det går fremad: Danmark er rykket op fra en 15. til en 14. plads blandt de lande, det skulle være bedst at leve i efter denne FN-organisations definitioner.

Det bliver også lige nævnt, at rapporten beskæftiger sig med udviklingen af 'demokrati' verden over, og (her bliver referaterne lidt delte) at den mener generelt, at det går fremad:

'Deltagelse i politik og frihed er fundamentale bestanddele af menneskelig udvikling,' hedder det flot, og derpå: *'Verden har flere demokratiske lande og større politisk deltagelse end nogensinde, med 140 lande, der afholder flerparti-valg. Af 141 lande, hvor der foreligger data, havde 121 – med 68 pct. af verdens befolkning – nogle eller alle det formelle demokratis træk i år 2000. Dette skal sammenlignes med kun 54 lande, med 46 pct. af verdens folk, i 1980. Siden da har 81 lande taget afgørende skridt hen imod demokratisering, mens 6 er gået baglæns.'*

Og det er nu en officielt fastslået (FN)-sandhed, at

'De sidste to årtier i det 20. århundrede er blevet døbt demokratiseringens 'tredje bølge', da diktatoriske regimer faldt i snesevis af lande. Som historiens øvrige frigørelsesbevægelser var det folkene, som drev disse demokratiske revolutioner fremad.'

Hurra! Ifølge rapportens forfattere har heller ikke pressefriheden nogensinde haft det bedre.

Det er den tidligere direktør for Verdensbanken, englænderen Mark Malloch Brown, der for nogle år siden blev indsat som leder af UNDP. Han gennemførte et blodbad blandt organisationens embeds- og videnskabsmænd, der havde skabt betydelig respekt omkring UNDP og dens årlige rapport ved at fremlægge et stort talmateriale, der belyste de faktiske og voksende sociale skævheder i verden.

Brown etablerede i stedet et såkaldt 'strategisk partnerskab' med de multinationale koncerner.

Sidste år var det en ny 'grøn revolution' baseret bl.a. på genteknologi, som skulle løse verdens sultproblemer. Det berygtede G8-topmøde i Genova sidste år tilsluttede sig disse 'visioner'.

I år hedder hovedretten 'demokratisering' som udvej af fattigdom og sociale problemer. Det er faktisk lykkedes rapportens forfattere på flere hundrede sider at komme uden om de multinationale selskabers rolle eller stormagternes rolle for den økonomiske udvikling. Og med hensyn til den såkaldte tredje demokratiseringsbølge, så nævner den selvfølgelig heller ikke USA's eller den vestlige imperialismes hovedrolle i at understøtte, indsætte eller afsætte militærjuntaer og andre diktatoriske regimer, der forfægter USA's, imperialismens og de multinationales interesser.

Demokrati – dvs. flerpartisystemer understøttet af såkaldte 'demokratiske institutioner' – er vejen til fred og social fremgang, hævder UNDP. Hvordan kan det så være, at et borgerligt demokratisk land med modelinstitutioner for den ganske verden, selve mønsteret på 'demokrati', nemlig Amerikas Forenede Stater, har været involveret i flere krige end noget andet land i verden gennem de sidste hundrede år? Hvordan kan det være, at millioner af amerikanske børn lever under fattigdomsgrænsen?

Modelstaten USA var allerede et mønster på borgerligt demokrati, mens det endnu havde slaver, som det havde røvet fra et andet kontinent. Det amerikanske demokrati har altid været de riges demokrati, de herskendes demokrati. I dag de multinationale røverselskabers 'demokrati', garanten for vanvittig overflod blandt de superrige og

uendelig fattigdom for de fleste folk i verden.

Det er dog ikke helt muligt at skjule kendsgerningerne fuldstændigt i intetsigende statistikker og ved at fokusere på forkerte eller underordnede spørgsmål:

'Siden midten af 1970'erne har væksten i indkomst pr. capita varieret dramatisk i forskellige regioner. Østasiens og Stillehavsområdet imponerende reduktion af fattigdom skyldes især en firedobling af dets pr. capita-BNP mellem 1975 og 2000. Men Afrika syd for Sahara endte årtusindet 5 pct. fattigere end i 1990. Central- og Østeuropa og Den Russiske Føderation var den eneste anden region, som så et fald i pr. capita-indkomsten op gennem 1990'erne. Væksten i denne region er på vej frem, og nogle enkelte lande har gjort det ret godt. Men i mange lande forbliver indkomsten langt lavere end tidligere.'

Den vækstmængde, som er nødvendig for at reducere fattigdom, er afhængig af landets ulighedsniveau – jo mere ulige fordelingen af indkomsten er, jo færre gevinster fra væksten tilfalder fattige. Studiet af ulighedstendenser inden for landene lider under mangelen på pålidelige og sammenlignelige data. Det begrænsede materiale indikerer imidlertid, at på verdensplan er uligheden i fordeling internt i landene blevet større i de sidste 30 år. Blandt de 73 lande med data (og 80 pct. af verdens befolkning) har 48 set uligheden øget siden 1950'erne, 16 har ikke set nogen ændring, og kun 9 (med blot 4 pct. af verdens befolkning) har set uligheden mindsket.'

Der røg tesen om flerparti-demokratiet som magisk trylleformular for social fremgang og fattigdomsbekæmpelse.

UNDP siger det ikke – men de rige er blevet rigere, de fattige blevet fattigere på verdensplan, og i de enkelte lande. Hele regioner er blevet fattigere en bloc. Samtidig med at den amerikanske model og Verdensbankens demokratiopfattelse fejrer triumfer. Hurra!

Børskrak og global recession

De sidste ugers børskrak verden over har hensat den borgerlige verden i noget, der minder om panik. De tre vigtigste amerikanske aktieindekser, Dow Jones, Nasdaq og S&P500, har alle sat bundrekorder og æder sig tilbage i forrige århundredes kurser.

Forsøg på at berolige investorerne og offentligheden og tale kurserne opad fra både den amerikanske præsidents og nationalbankdirektøren Alan Greenspans side er mislykkedes.

Og der er ingen opmuntring i billedet verden over. Tidligere børskrak og finanskriser i Asien og i andre lande skabte uro på de amerikanske børser - som rettede sig i tillid til den amerikanske økonomis 'fundamentale sundhed', dollarens styrke og et evigt boom. Nu krakker børserne verden over i de amerikanske fodspor. Samtlige europæiske børser har set store fald. Det danske KFX-indeks oplevede forleden sit tredjestørste kursfald nogensinde.

Det udtrykker ikke bare sammenhængen i verdensøkonomien. Det afspejler også den realitet, at drømmen om, at EU-landene kunne fungere som et nyt 'lokomotiv', når det amerikanske tabte pusten, var urealistisk. Verdens næststørste økonomi, den japanske, befinder sig i forvejen i en langvarig og dyb depression. EU-landene er i recession.

En vigtig årsag til nedturen - men langt fra den eneste og måske heller ikke den vigtigste - er de i forvejen stærkt oppustede aktiekurser. Misforholdet mellem aktiekurser og de reelle udbytter på aktierne er vokset dramatisk gennem den sidste halve snes år.

Siden midten af 90'erne er aktiekurserne steget med 200 pct., mens virksomhedernes udbytte trods fusioner, 'rationaliseringsgevinster' og stærkt øget udbytning af de arbejdende verden over 'kun' er vokset med 40 pct. De opskruede priser afspejler ikke de reelle gevinstmuligheder for aktionærerne.

Der er ingen umiddelbar sammenhæng mellem økonomiens faktiske bevægelser og børsrouletten og aktiekurserne.

Men et eller andet sted trykker vir-

kelihooden, når den kapitalistiske økonomis indbyggede nedture melder sig: Den akutte økonomiske krise i 2001 og i år med dens massefyringer af millioner af arbejdere i USA og den øvrige verden bringes ikke til at forsvinde gennem optimistiske erklæringer eller enkelte lappereformer.

Selvom tempoet i fyringsrunderne er afsvækket i forhold til 2001 bringer hver uge nye meldinger om masseafskedigelses fra de multinationale selskaber. Forleden annoncerede chipproducenten Intel 4.000 fyringer, UK Coal annoncerede, at Selby-minerne i Yorkshire lukkes med 5.000 arbejdsløse som resultat, den største jutevirksomhed i Bangladesh blev lukket med 30.000 fyrede ...

Meldingerne fra de politiske og økonomiske magthavere har været entydige: Den amerikanske og europæiske recession er ved at være overstået, bare et lille øjeblik endnu, og økonomi og aktiekurser vil igen være i topform.

Det holder bare ikke. Bølgen af børskrak tyder på noget helt andet.

Der er ingen tvivl om, at milliarddollarsvindelen og de forfalskede regnskaber i gigantfirmaer som det krakke-

de WorldCom har betydning for aktiekursernes nedtur. Men denne kapitalistiske svindel er trods alt kun et følgefænomen.

Grundproblemet er kapitalismen og dens økonomiske cyklus i sig selv.

Nu tales der om muligheden for en langvarig depression, den største siden 30'ernes depression, der udløstes af et krak på Wall Street. Den økonomiske redaktør for den engelske The Guardian, Larry Elliott, skriver (16.07) om den økonomiske elites virkelige angst:

"Greenspans store bekymring er, at den amerikanske økonomi låses fast i en nedadgående spiral, hvor faldende aktiekurser fører til fald i forbruget, hvad der igen presser virksomhedernes profit og - med tiden - selve det finansielle system. Varepriserne ville kollapse og virksomhederne kunne blive tvunget til at sætte priserne i bund for at fremskaffe tilstrækkeligt med kontanter, hvad der kunne føre til en periode med deflation, hvor lavere renter ikke ville kunne stimulere væksten. Det vil aldrig kunne ske, siger optimisterne. Det er faktisk allerede sket - i verdens næststørste økonomi, den japanske. Det land har gennemgået fire recessioner,

siden boblen bristede i slutningen af 80'erne. Priserne falder, forbrugerne holder på kontanterne; det ville kun kræve et enkelt puf mere, før bankerne røg ud over skrænten og ind i en systemkrise. Greenspan har studeret en stor rapport, som han har bestilt om den japanske erfaring - så bekymret er han."

Larry Elliott diskuterer muligheden for en amerikansk rentenedsættelse fra det i forvejen lave niveau på 1,75 pct. og konkluderer:

"Selv med en sådan (og forudsat, at der ikke kommer en invasion af Irak, som kan komplicere tingene) eksisterer der en risiko for, at en lempelse af politikken simpelthen vil føre til en gentagelse af i år: et kortvarigt udbrud af eufori efterfulgt af erkendelsen af, at selskaberne ikke kan producere de fortjenester, der forventes af dem. Greenspan og Bush ville så befinde sig i en endnu større knibe, end de allerede gør, og have brugt næsten alle skudene i magasinet. I mellemtiden ville Europa og Japan - som er stærkt afhængige af en amerikansk genoplivning for at holde deres økonomier i gang - stå over for udsigten til en dyb og forlænget recession.

Hvis det lyder dystert, er det, fordi det er det. Det er det mest kritiske øjeblik for verdensøkonomien siden 1930'erne."

Den amerikanske præsidents økonomiske politik er slået ynkeligt fejl. Hans skattelettelser til de rige skulle have givet en kraftig indsprøjtning til økonomien. Det har ikke virket. Oprustningen og krigen i Afghanistan og hans globale 'krig mod terror' har også været en vej ud af den økonomiske krise. Den er blevet kraftigere. At indflydelsesrige mænd i spidsen for de amerikanske monopoler er blevet grebet i svindel over for investorerne har ikke styrket tilliden til Bush og Co. - slet ikke, fordi hans vicepræsident Dick Cheney og hans firma Haliburton selv er under mistanke for regnskabsfusk. Og heller ikke Bush har rene papirer.

Bush-regeringens popularitet er stærkt faldende.

Dens prøvede middel er at udløse en ny krig. Krisen i den amerikanske økonomi øger utvivlsomt faren for et angreb mod Irak.

Globale Rødder i Aktion: Texaco-tank besat

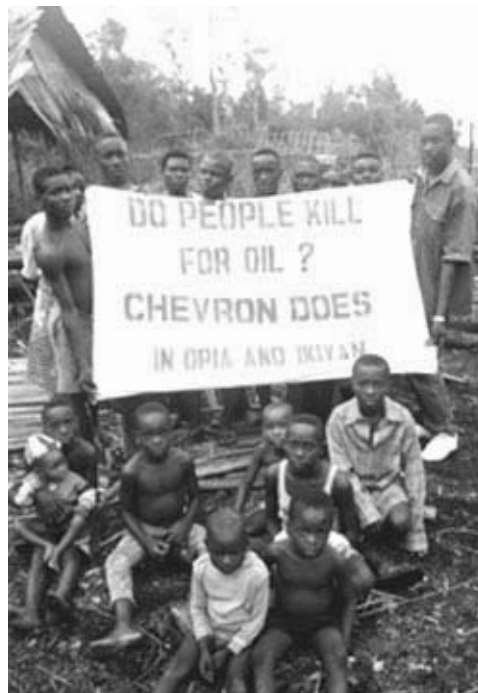
Kvinder fra Globale Rødder holdt tirsdag i sidste uge taget på Texaco-tanken på Gl. Køge L a n d e v e j besat. Samtidig modtog Texacotanken en levering på 20 kilo fiskeaffald. Aktionen skete i protest mod ChevronTexacos udplyndring af naturressourcer og ødelæggelse af miljøet i

Nigerdeltaet og i solidaritet med de hundredvis af nigerianske kvinder, der siden sidste uge holder flere ChevronTexaco-oliestationer i Nigeria besat.

Nigeria er verdens sjette største eksportør af olie. Olieselskaber som ChevronTexaco tjener hvert år millioner på udvinding af olie i landet. Alligevel er Nigeria blandt de 20 fattigste lande i verden. 66 pct. af befolkningen lever ifølge Verdensbanken under FN's fattigdomsgrænse.

Nigerdeltaet, hvor det meste af olien udvindes, er en af Afrikas fattigste regioner. På trods af firmaets smukke løfter om det modsatte er der sket en negativ udvikling med stigende fattigdom, arbejdsløshed, vold og prostitution. Samtidig har boringerne, afbrændingen af naturgas og giftudslip ført til omfattende ødelæggelse af miljøet. I maj skete et større giftudslip, som dræbte tusindvis af fisk i området.

Historien er typisk eksempel på den firmastyrede globalisering. Multinationale firmaer tjener milliarder på at udvinde naturressourcer i fattige lande. Der sker således en konstant overførsel af rigdom fra fattige til rige lande. Den bistand, der går den anden vej, er i sammenligning de rene håndører. Derfor vokser fattigdommen i Syd og rig-

dommen i N o r d . Kvinderne i Syd er den gruppe, som rammes hårdest af den koncerntystrede globalisering.

Nu har kvinderne i Nigerdeltaet fået nok. De kræver, at de selv får andel i de rigdomme, der udvindes i deres lokalområde.

De kræver skoler, sund-

hedsvæsen og infrastruktur. Ved tidligere protester er aktivisterne blevet angrebet af nigeriansk militær fra Chevron-ejede helikoptere.

ChevronTexaco er et af verdens største olieselskaber. Firmaets årlige indkomst er større end mange nationale økonomier. Firmaet er medlem af lobbyorganisationen USA-Engage, der modarbejder love, der skal sætte etiske grænser for frihandel.

Den firmastyrede globaliserings negative konsekvenser har i de seneste år ført opbygningen af en global social bevægelse, der kæmper for en demokratisk og folkestyret globalisering fra neden.

Transnationale firmaer, der som ChevronTexaco opererer på globalt niveau, må også mødes af en global modstand. Derfor blev HydroTexaco-tanken besat. ChevronTexaco ejer 50 % af HydroTexaco.

"I don't know how (ChevronTexaco) can allow other human beings to live like this. Why do they treat us like animals?" **Anino Olowu – nigeriansk protestleder**

Politiet hentede de kvindelige aktivister fra Globale Rødder ned fra Texaco-taget. De anklages nu for 'ulovlig indtrængen'.

Kapitalistisk krise og selskabskriminalitet

Af Walden Bello

Nedbrydningen af det gode rygte for de firmaer, som engang var Wall Streets pryde, fortsætter, og en afslutning er ikke i syne. Men én ting er sikker: Den globale kapitalismes legitimitet som det herskende system for produktion, fordeling og udveksling vil blive stadig mere udhulet, selv i dets hjerteland. Den var allerede før Enron skrøbelig.

I den såkaldte 'Nye Økonomis' glade dage i 2000, viste en rundspørge i Business Week, at 72 pct. af alle amerikanere mente, at de store selskaber havde for megen magt over deres liv. Det tal er sandsynligvis meget højere nu.

Ligesom den massive overvurdering af aktierne, der førte til dot.com-kollapset på Wall Street i 2000-2001, var selskabssvindler et fremherskende træk ved den 'Ny Økonomi'. For at forstå det må man starte med to udviklinger, som var centrale for den globale kapitalismes dynamik i 1980'erne og 90'erne:

Finanskapitalen blev drivkraften i den globale økonomi og overkapacitetskrisen (eller overproduktionskrisen) i den reelle økonomi.

De sidste to årtier oplevede dereguleringen af finansmarkederne, hvor barriererne for kapitalbevægelser over landegrænserne og mellem sektorer – f.eks. den amerikanske Glass-Steagall-lov, der forbød finansinstitutioner at både engagere sig i investeringsvirksomhed og kommerciel bankvirksomhed – skridt efter skridt blev ophævet.

Resultatet var et gigantisk udbrud af spekulationsvirksomhed, som gjorde finansaktivitet til den globale økonomis mest profitable sektor. Spekulationen var så profitabel, at 80'erne og 90'erne i tillæg til traditionelle aktiviteter som udlån og handel med aktier og obligationer var vidne til udviklingen af stadig mere sofistikerede finansielle instrumenter som futures, swaps, optioner – den såkaldte handel med afledte forhold, hvor profitten ikke kom fra handelsværdier, men fra spekulation i forventningerne omkring til-

grundlæggende værdiers risici.

Finanssektorens tiltrækningskraft i forhold til andre af økonomiens sektorer, såsom handel og industri, blev understreget af den kendsgerning, at i 90'ernes slutning steg omfanget af transaktioner på udenlandske valutamarkeder til 1,2 trillioner dollars dagligt, hvilket svarer til værdien af handelen med varer og tjenesteydelser i et helt kvartal.

Overfloden af kontanter i den spekulative sektor, en stor del fra uden for USA, blev industrivirksomhederne mere og mere afhængig af massive kreditter og aktiesalg for at skaffe kapital i stedet for opsparet fortjeneste. Denne afhængighed blev stadig mere udtalt sidst i 90'erne, da Clinton-årenes boom begyndte at klinge af. Dette boom havde resulteret i et udbrud af global investeringsvirksomhed, som førte til en enorm overkapacitet hele vejen rundt.

Sidst i 90'erne var indikatorerne helt klare: Den amerikanske computerindustri's kapacitet voksede med 40 pct. om året, langt over den forventede vækst i efterspørgslen. Verdens automobilindustri solgte kun 74 pct. af de 70,1 millioner biler, som den produce-

rede hvert år. Der blev investeret så meget i den globale telekommunikationsinfrastruktur, at den trafik, der overførtes via fiber-optiske kabler, kun udgjorde 2,5 pct. af kapaciteten. Også de store salgskæder havde problemer, hvor giganter som K-Mart og Wal-Mart blev ramt af et enormt overskud af gulvplads.

Der var, som økonomen Gary Shilling sagde, en 'overforsyning af næsten alt'.

Profitten holdt tilsyneladende op med at vokse i den amerikanske virksomhedssektor efter 1997, hvad der førte selskaberne til en fusionerbølge, nogle motiveret af elimineringen af konkurrence, andre af håb om at tiltrække fornyet profitabilitet fra en slags mystisk proces kaldet 'synergi'. De mest prominente heriblandt var Daimler Benz-Chrysler-Mitsubishi-fusionen, Renaults overtagelse af Nissan, fusionen Mobil/Exxon, BP-Amoco-Arco-handelen, den murednbrydende 'Star Alliance' i flyindustrien, AOL Time Warner-handelen, WorldComs overtagelse af langdistancebefragteren MCI.

Rent faktisk endte mange fusioner med at konsolidere udgifterne uden at forøge profitabiliteten, som det f.eks. var tilfældet med den højt lovpriste AOL Time Warner-handel.

Hvor der ikke kunne gennemføres fusioner, herskede konkurrencen med kniven på struben, hvilket resulterede i fallitter som den gigantiske salgskæde K-Marts. Med tynde eller ikke-eksisterende profitmarginer var overlevelse i stigende grad ensbetydende med stadig større afhængighed af finansiering fra Wall Street, som i voksende omfang kom under kontrol af blandede investerings- og handelsbanker som JP Morgan Chase, Salomon Smith Barney og Merrill Lynch, som konkurrerede aggressivt om at bakke handeler sammen.

Med kun lidt at fremvise, hvad angår en tiltrækkende bundlinje, slog nogle selskaber ind på en kurs, hvor de

handlede med løfter om fremtiden for hårde kontanter i nuet, noget som kreative investeringsdirektører var særlig gode til i high tech-sektoren. Det var denne tilsyneladende nyskabende teknik med handel med illusioner, der resulterede i den stratosfæriske vækst i aktiekursværdier i den højteknologiske sektor, som tabte enhver forbindelse med selskabernes virkelige tilstand. Amazon.com så f.eks. en stadig vækst i aktiekurserne, selv om det endnu ikke havde haft overskud.

Men til slut kunne handelen med illusioner ikke komme længere. Virkeligheden blandede sig i år 2000 og havde til følge, at 4,6 trillioner dollars i investeringsformue blev udraderet på Wall Street, et beløb, der, som Business Week understregede, var halvdelen af det amerikanske nationalprodukt og fire gange så stort som det beløb, der blev udraderet under børskrakket i 1987.

Det amerikanske boom blev forlænget kunstigt i tre eller fire år med dot.com-vanviddet, indtil den amerikanske økonomi i 2001 gik i recession. Og netop fordi virkeligheden så længe blev tilsløret af illusionen om velstand, jo længere ville det tage at rette op på de massive strukturelle ubalancer, som var opbygget, om det overhovedet lod sig gøre.

Til sidst kunne man ikke komme uden om den kendsgerning, at regnskabsbalancen måtte udvise et indkomstoverskud i forhold til omkostningerne for at blive ved med at til-

trække investorer. Det var denne simple, men barske virkelighed, som førte til udbredelsen af smarte regnskabs-teknikker såsom Enron-regnskabsdirektøren Andrew Fastows 'partnerskaber', som var mekanismer, der skulle fjerne større udgifter og gæld fra regnskabet, og som samtidig førte til grovere metoder som WorldCom's bogføring af løbende omkostninger som kapitaludgifter.

I sammenhæng med dereguleringen og den velvillige holdning til den private sektor, som fulgte med den fremherskende nyliberale 'hænderne væk fra erhvervslivet'-filosofi, kunne dette pres nemt underminere de såkaldte 'brandmure' mellem direktion og bestyrelse, aktieanalytiker og aktiehandler, revisor og den reviderede. Stillet over for det fælles mareridt med en økonomi, der raslede ned, og med udsigten til tyndere indtag for alle bortkastede både vagthundene og de bevogtede illusionen om at være styret af et system behersket af kontrol og modkontrol og forenede sig for at forlænge illusionen om velstand – og således opretholde den finansielle livline til godtroende investorer – så længe som muligt.

Denne forenede front kunne imidlertid ikke opretholdes længe, for det var yderst fristende for dem, som kendte til tingenes virkelige tilstand, at sælge, før den store masse af investorer fandt ud af, hvad der skete. Til slut blev forretningstæft reduceret til at regne ud, hvornår man skulle sælge, samle peng-

ene op, løbe ... og undgå retsforfølgelse.

Enrons direktør Jeffrey Skilling læste skriften på væggen, trådte tilbage og slap af sted med 112 millioner dollars på salget af sine aktieoptioner, et par måneder før det hele faldt sammen. Tycos Dennis Kozlowski var knap så heldig. Han var ikke tilfreds med at rage 240 millioner dollars til sig og var stadig i færd med at malke sin kontantko, da hans selskab kollapsede; han er under anklage for skatteunddragelse.

Flere slyngler vil uden tvivl blive afsløret, og – hvem ved – på rollelisten over tvivlsomme figurer kan til syvende og sidst også stå George W. Bush og Dick Cheney. Men det er værd at huske, at mens der er skurke i overflod, så er det den globale kapitalismes deregulerede, finansdrevne system, som er det centrale problem, og det er ikke noget, som kan fordrives med Bush-fromheder som '*Der findes ingen kapitalisme uden samvittighed*' eller imødegås med kunstfærdige løsninger som 'god forretningsførelse'.

I mellemtiden flygter udenlandske investorer fra USA, dollaren hvirvler ned, og overkapacitetens overhæng er større end nogensinde. Blandingen af denne stadig dybere strukturkrise i økonomien med den nyliberale kapitalismes legitimitetskrise giver sandelig løfte om en omskiftelig fremtid.

Walden Bello er administrerende direktør for Focus on the Global South. Fra Focus on the Global South 22/7-02

Aktiv dansk krigsførelse i Afghanistan udvides

Midt i rapporterne om hundredvis af civile afghanske døde for de fortsatte amerikanske luftbombardementer i Afghanistan kommer meddelelsen om, at seks danske F16-fly skal deltage aktivt i kamphandlingerne i landet.

De danske kampfly skal sendes til Kirgisistan i september og operere over Afghanistan sammen med norske og hollandske fly, siger USA's forsvarsminister Donald Rumsfeld. Han roser desuden den danske minerydningsindsats i landet.

Oprindelig var kun fire danske fly tiltænkt Afghanistan-aktionerne. Den omfattende kritik af de amerikanske

bombardementer, der har punkteret myten om den præcise højteknologiske krigsførelse og vakt voldsomt had mod den amerikanske besættelse, er en af årsagerne til det udvidede danske engagement. Det menes, at over 800 civile er blevet dræbt ved fejlbombninger i det sidste halve år, ofte på grund af fejlagtige informationer fra afghanske kilder på jorden, der samarbejder med USA.

Situationen i Afghanistan er langtfra stabil. Krigen mod Talibanstyrkerne fortsætter, og samtidig er kampe mellem klanledere og etniske kampe blusset op som i den forrige periode,

hvor Nordalliancen var ved magten. For et par uger siden myrdedes vicepræsidenten, og amerikanske soldater har nu overtaget beskyttelsen af den indsatte marionet Hamid Karzai. Amerikanske og udenlandske besættelsestropper angribes jævnligt.

Den danske fredsbevægelse har fra starten af Afghanistan-krigen sagt Nej til dansk krigsdeltagelse og forlangt de danske tropper hjem. I stedet udvider Fogh-regeringen den efter amerikansk anmodning - og for at forsvare amerikanske interesser.

Novo bruger mennesker som forsøgsdyr

Novo Nordisk har i profitøjemed brugt 2.500 mennesker kloden over som forsøgsdyr.

Det handler om at komme først på markedet med et nyt produkt, med udsigten til et tocifret milliardbeløb.

Projektet er i realiteten indstillet, da det viste sig, at produktet giver mus og rotter kræft.

2.500 mennesker aner ikke deres levende råd. Har de sat halvdelen af deres liv over styr ved at indtage medicin mod en harmløs gammelmandssukkersyge, hvilket muligvis har påtvundet dem en uhelbredelig kræftsygdom?

Hvordan kan en multinational virksomhed, der behersker 50 pct. af verdensmarkedet, iværksætte forsøg med mennesker, når dyreforsøgene ikke er tilendebragt?

Hvordan kan lovgivningen give hjemmel til dette?

Masser af spørgsmål rejser i forlængelse af afdækningen af sagen, der allerede er ved at blive tilsløret.

Forrige mandag fremgik det, at Novo Nordisk stoppede deres vigtige fremtidsprojekt, der skulle sikre virksomheden en fortsat fremtid i medicinalindustriens hårde konkurrence. Novo havde lagt mange æg i kurven, som ville frembringe et produkt, der ville frigøre hundredtusinder patienter fra injektioner flere gange dagligt, idet det nye middel i stedet ville styrke deres bugspytkirtels produktion af insulin og kvaliteten af samme.

Det lyder som en modsætning, at en virksomhed forsøger i et produkt, der undergraver deres eget marked, men Novo var tvunget til det, da andre – og større – konkurrenter på verdensplan var og er ude i samme ærinde.

Allerede i januar viste det sig, at en rotte udviklede kræft af den nye medicin. Novo fortsatte projektet med involverede dyr og mennesker, og de

Også indenfor AIDS medicin kommer profit før mennesker hos Novo, der sammen med andre medicingiganter presser priserne til et niveau som udelukker behandling af fattige. Her fra en demonstration 2. marts.

inddrog flere mennesker, der ikke fik ren besked om risikoen.

Først da det viste sig, at en anden dyreart (mus) udviklede samme type kræft, indstillede Novo projektet.

Novo var påbegyndt fase 3 i forsøget, hvilket involverede mennesker, inden fase 2 med dyr var tilendebragt. Afsløringen af sagen har samtidigt vist, at danske såvel som internationale regler og love giver medicinalindustrien ret til dette!

Da meddelelsen om indstillingen af projektet indløb på fondsbørsen, raslede aktien ned.

Det var anden gang inden for tre måneder. Den første gang var, da kvartalsregnskabet viste en fremgang i salgstallene på blot 2 pct. mod de forventede 15 pct. I samme meddelelse fremgik det, at koncernen nedskrev deres forventede mål til 7-8 pct. Det næste kvartalsregnskab er på trapperne og kan meget vel vise sig at medføre endnu et dyk for aktionærerne.

Disse to facts har mere end halveret værdien af aktien fra 350 til 168 på blot et halvt år!

Når det spiller så stor en rolle, at et forskerprojekt bliver indstillet, så skyldes det, at medicinalindustrien profiterer voldsomt i den femårige periode, som et patent varer. I denne periode har virksomheden mulighed for at sætte prisen på produktet, som eneretten giver dem. Monopolet kræver

omvendt, at virksomheden udvikler nye produkter, der igen gør den konkurrencedygtig med andre.

I Danmark er Novo Nordisk en af de største koncerner, der samtidigt opfattes som konsolideret og usårlig, men på globalt plan er det blot en meget lille fisk, som let kan opluges eller udkonkurreres af andre og større. Her står amerikanske, schweiziske m.fl. og venter i kulissen.

Novo er i den danske offentlighed ellers kendt for at være en "åben" virksomhed, der på redelig vis offentliggør deres regnskaber, projekter, virksomhedens situation osv. Den er kendt for at være en "grøn" virksomhed, der respekterer og viser hensyn til miljøet. Den er kendt for at være "social ansvarlig" med respekt for ansatte og patienter. Den er kendt for at være en etisk virksomhed, der respekterer almene humane værdier.

Det er virksomhedens egen profilering, der har givet dem denne status.

Nu er der kommet skrammer i lakken.

To og et halvt tusinde mennesker, der har en uskadelig gammelmandssukkersyge, er nu blevet udsat for en dødelig kræftsygdom.

Der er tilsyneladende ingen, der står til ansvar for det antal personer, der må lide døden efter konsekvenserne af denne profittrang.

Farum er fortsat modelkommune

De politiske og økonomiske skandaler i Farum kommune trækker deres dybe spor. Regeringen med Anders Fogh Rasmussen i spidsen fastholder imidlertid Farum Kommune som forbillede, når det gælder (mis)brugen af bistandsmodtagere som gratis arbejdskraft.

SiD har til Beskæftigelsesministeriet indgivet en konkret klage over Farum kommune, som omhandler et SiD-medlem, der var blevet ansat på en virksomhed som revalidend. Kommunernes Revision har fastslået, at kommunen og virksomheden ikke har opfyldt lovens bogstav på flere punkter. Dels eksisterer der ikke en aftale mellem kommunen og virksomheden, dels har revalidenden ikke modtaget en ansættelseskontrakt, og dels kan kommunen ikke dokumentere den overenskomstsmæssige løn.

Sagen har tillige afdækket, at Farum Kommune tilsyneladende ikke har nogen interne instrukser om aktivering af ledige. I hvert fald har man ikke gjort sig den ulempe at indsende dem til ministeriet.

Kommunens redegørelse til ministeriet er derfor fundet "ikke tilstrække-

lig", hvorfor ministeriet har bedt kommunen om endnu en redegørelse, hvori den også skal forklare, hvordan den vil undgå den slags fremover.

Op til og under sidste valgkamp brugte Venstre Farum som mønsterkommune. Det handlede ikke mindst om kommunens økonomi, hvilket blandt andet var baseret på at tvangsaktiverede bistandsmodtagere.

Siden er tingene som bekendt gået sin skæve gang i kommunen. Mange af Brixtoftes politiske og økonomiske overtrædelser er blevet rullet op for åbent tæppe. Kommunens misbrug af kontanthjælpsmodtagere har ikke haft den samme centrale placering i presse-dækningen., hvilket til dels skyldes, at Brixtofte bevægede sig i en lovgivningsmæssig gråzone, der var skabt af den socialdemokratiske ledede regering.

Mens regeringen har haft travlt med at tage afstand til Brixtoftes mange økonomiske konstruktioner, der førte borgernes penge over i private firmaers og kommunalbestyrelsesmedlemmers lommer, så fremhæver Anders Fogh stadig Farum kommune som en mønsterkommune, når det gælder aktiveringsindsatsen:

- Farum kommune har præsteret strålende resultater med at skaffe folk i arbejde, sagde statsministeren i sin grundlovstale.

Det er ikke et tilfælde, at Anders Fogh fortsat hylder kommunen på dette

felt.

Det ligger nemlig i kortene i regeringens arbejdsmarkedspolitiske reform, som skal behandles og vedtages til efteråret, at tvangsaktivering af kontanthjælps- og dagpengemodtagere skal systematiseres.

Tusinder af unge kender allerede i dag til problematikken. Når de forlader skolen i sommerferien, henvender de sig på socialkontoret for at modtage kontanthjælp, inden de kan fortsætte deres uddannelse eller får et arbejde. I stedet for kontanthjælp får de beskeden, at de fra næste dag kan møde op på en af flere lokale fabrikker for "at gøre sig fortjent til deres kontanthjælp". Således henslæber de deres sommerferie som løntrykkere.

Denne behandling skal nu udvides til at gælde alle bistandsmodtagere – hele året.

Derfor vil VK-regeringen rydde de sidste socialdemokratiske knaster af vejen, så kommunerne får frit slag.

Line Barfod, Enhedslisten, har afkrævet statsministeren dokumentation for, at Farum kommune har opnået gode resultater ved at skaffe folk i arbejde. Det kan let blive et spil om ord. Farum kommune har i hvert fald ikke svært ved at dokumentere, at de systematisk har tvangsaktiveret kontanthjælpsmodtagere og derved ryddet dem fra statistikkerne.

-gri

A. P. Møller tørrer sig af på skatteyderne

Med lukningen af Stålvalseværket i Frederiksværk – med A. P. Møller som storaktionær - blev hele byen ramt. Knap 1.000 arbejdere blev fyret. Små 1.000 ansatte hos underentreprenører blev fyret. Underlaget for en af Danmarks større byer er revet væk. Det berører omsætningen i butikkerne, der for manges vedkommende må dreje nøglen om. Det rammer kommunekassen på sigt, hvilket meget let kan betyde skatteforhøjelser.

Med et knips med fingrene har Danmarks rigeste mand lukket og slukket for et større lokalsamfund og nedlagt Danmarks eneste stålvalseværk.

Nu er tiden inde til at gøre boet op.

Den Danske Bank, hvor A. P. Møller sidder i bestyrelsen, havde i januar 355 millioner i klemme i form af lån. På forunderlig vis har værket afdraget 263 millioner i løbet af mindre end et halvt år til banken, hvilket reducerer gælden til 98 millioner kroner. Betalingsstandsningen har – med Berlingske Tidendes (hvor A. P. Møller også har siddet i bestyrelsen) egne ord – fundet sted på et ikke uheldigt tidspunkt for Den Danske Bank.

Anderledes ser det ud for de øvrige kreditorer.

Staten har som medejer 117 millioner i klemme. De vil først blive indfri-

et, når andre kreditorer har fået deres, hvilket garanterer staten et tab på samme beløb, da det er et beløb, som er lånt til værket i form af såkaldt ansvarlig kapital.

Med andre har staten garanteret, at aktionærer og kreditorer slipper hel-skindet fra lukningen med en "dividende" af deres gæld på 13-14 pct., hvilket skatteyderne kommer til at bløde for.

Det er ikke første gang, at staten giver Danmarks rigeste mand kontanthjælp. Det mest kendte eksempel er, da han fik foræret Nordsøens undergrund, olie og gas for én krone.

Til gengæld forærer han København et operahus til borgerskabet.

-gri

Eksplussionsfarer i 'Velfærdsdanmark'

Den danske velfærdsdebat er for den officielle dels vedkommende havnet i en usædvanlig usaglig og populistisk rutsjetur. En del er gennemskueligt, og andre argumenter har sat sig fast som "sandhed" gennem mange års gentagelser.

Middellevetiden er steget i løbet af det sidste århundrede, samtidig med at børnetallet er faldet. Det er en af de kendsgærninger, som de fleste mennesker ser som en positiv udvikling, mens det for politikere er blevet et centralt argument i deres offensiv mod offentlige ydelser: Der er for mange gamle at forsørge, og det går den gale vej - "*Om 10 år er vi en nation af gamle uden nogen til at producere,*" siges det. Den danske dagspresse har givet problemet en forsideoverskrift. Det kaldes "ældrebomben"... dramatisk, truende og tydeligvis en fare, som man må se i øjnene kan eksplodere ukontrollabelt og slå bunden ud af statskassen.

Men det er myter, ikke andet end myter, som er blevet så centrale i borgerskabets argumentation. Det første illusion, som man skal gøre sig fri af, er den, at borgerskabet har lyst og vilje til at finansiere understøttelse, sundhedsvæsen, uddannelse og andre af de elementer, som samlet beteges velfærdssamfund. Det har de ikke! Der er tale om, at de med den største ulyst finansierer et vist niveau af f.eks. understøttelse, fordi de er mere eller mindre tvunget til det for at undgå hungerrevolter. Men borgerskabet græder over hver eneste krone, der bliver givet til sygesikring og hospitalsvæsen osv., og vil til enhver tid søge at holde enhver udgift på det absolutte minimum.

Ældrebomben

Jo mere man smager på ordet ældrebombe, desto mere fornemmer man en indbygget konflikt, der nærmest skriger til himlen. Da den videnskabelige substans bag skrækscenariet er statistik, der er blevet ført gennem de sidste mange år, så vil en klart tænkende arbejder jo hurtigt stille sig selv spørgsmålet, om de ældre ikke stod opført, da de var børn, unge voksne

osv. Altså sagt med andre ord: Statistik er netop en analyse af data opsamlet over en lang periode. Hvorfor så denne snak om en bombe, som en ældrebombetrussel, der er blevet indtelefoneret til Christiansborg – uden varsel?

Hvordan kan noget både være en helt almindelig og naturlig del af en befolkningsstatistik – folk har det med at blive et år ældre hvert år uden de store udsving – og så være en bombe, der alt andet lige symboliserer en pludselig begivenhed? Svaret er, at det er et simpelt, men virkningsfuldt demagogisk trick, en fupsammenstilling af ord med en propagandistisk hensigt. Og hensigten er at så tvivl i den arbejdende befolkning og standse et hvert tilløb til krav, med et "desværre, kassen er tom". Og hvilken bondesnu afstumpethed afslører det ikke, at man bruger generationer mod hinanden.

Men vi kan også selv bedømme det statistiske argument og selv se på den udvikling, som tallene afdækker. Det er f.eks. en kendsgærning, at generationerne er blevet længere. Fra omkring 20 år for 40 år siden er en generation blevet forlænget med ca. 10 år til 30. Dvs. at mens den store efterkrigsgeneration fik deres børn, mens de var i 20'erne, dvs. i sidste halvdel af 1960'erne – og man kan her indskyde, at da der var relativt flere forældre, så blev også den generation forholdsvis stor – så er tendensen, at dem, der blev født sidst i tresserne, først bliver forældre sidst i 90'erne, altså når de er omkring de tredive.

Denne forskydning i fertilitetskvotientens aldersmæssige tyngdepunkt (Fertilitetskvotient = hvor mange børn pr. 1.000 kvinder pr. år) kan sammen med faldende børnetal og stigende middellevetid i samme periode – 1945 til i dag – beskrives som en matematisk model, som så kan bruges som udgangspunkt til at fremskrive dagens tal til f.eks. 2015. Og naturligvis får man et meget underligt resultat, meget, meget langt fra virkeligheden.

Løgn og statistik

Et mere realistisk resultat kan opnås ved at se på udviklingen inden for de seneste 10 år. Særligt nok er middel-

levetiden stagneret i Danmark i den periode, med en tendens til fald i visse indkomstgrupper. Fertilitetskvotienten er stabil, og det ser ud til, at den alder, hvor man vælger at blive forældre, også har konsolideret sig lige lidt over de tredive.

Selvfølgelig ved statistikere godt, at en fremskrivning ikke kan bygge mekanisk på en matematisk model, som er baseret på udviklingen, som den har været, og så må de gætte på, hvordan det vil gå, og regne ud fra det. Et kvalificeret gæt er ikke noget dårligt udgangspunkt for en fremskrivning (befolkningsprognose) – men den videnskabelige værdi er stort set på størrelse med en bedømmelse af chancerne for sne juleaften år 2015.

Stort set alle generelle befolkningsprognoser - i alle lande til alle tider - der er gået mere end 5 til 10 år frem, har været behæftet med så store unøjagtigheder, at de faktisk ikke kunne bruges. Først og fremmest fordi menneskenes samfund er et samfund i udvikling, et samfund hvor kapitalismens krige, kriser, sygdomme, sult m.m. er yderst jordiske fænomener.

Tal i statistikken dækker også over meget store udsving efter erhverv. Ufaglærte har f.eks. en relativt kortere middellevetid end funktionærer. Der er altså nødvendigt med et klart klassestandpunkt i bedømmelsen. Den kendsgærning, at relativt få ufaglærte når at opleve mere end et par år på pensionen, i øvrigt tit på den laveste pension og med et svigtende helbred, kan man også læse i statistikken - men sådan noget passer aldrig rigtig ind i regeringens propaganda.

Klasser er den eneste videnskabelige metode til at betegne menneskers situation og indbyrdes forhold til samfundet. Hvilken klasse et menneske tilhører, er den basisviden, der skal til, for at forstå en hvilken som helst statistisk beregning. Dettes fravær er en af de væsentligste synder i borgerlig statistik.

Mange kan måske huske sundhedsminister Kock, der fremførte den gamle sætning, at et æble om dagen holder lægen fra døren, udtalt i fuld alvor på en konference for ældre i København.

En hvilken som helst debat i dag tager udgangspunkt i et holdningsbaseret grundlag og ikke et traditionelt videnskabeligt grundlag, eller bare et empirisk udgangspunkt. (Empirisk vil sige, at man trods alt har betragtet visse faktuelle forhold).

Som udgangspunkt for nedskæringer er "ældrebomben" ikke kun dårlig, for-

di den er løgnagtig, men også fordi der bliver produceret stadig mere og mere, og samfundet bliver rigere og rigere. Samfundsøkonomien vil få stadig bedre råd til "forsørge de uproduktive aldersgrupper". Det er bare de få, der sidder på flæsket - og så er vi tilbage ved min første pointe: De rige giver aldrig kontanter væk frivilligt. Hellere

prøve at stikke en løgn om tomme lommer. Man risikerer jo, at de dumme arbejdere (uanset alder) ikke tager et nej for et nej ...

Baseret på et uddrag af 'Oplæg om myter i den danske velfærdsdebat'

(Sommerlejr 2002)

Franz K

Medarbejderaktier

Jan og Henning startede på virksomheden med et halvt års mellemrum for fem år siden. Kort tid efter blev ansatte tilbudt medarbejderaktier. Det var et favorabelt tilbud. For omkring 5.000 kr. kunne man erhverve sig aktier til en værdi på 60.000. Der var to vigtige betingelser forbundet med købet. Aktierne kunne ikke omsættes inden for de nærmeste 5 år, og man skulle have været ansat i en årrække.

Jan og Henning ærgrede sig over, at de ikke fik del i de "lette penge". Siden har de to aktieløse drillet teamets fire aktionærer, hver gang aktierne faldt i værdien; men de kunne ikke skjule misundelsen, hvilket har afstedkommet, at de er blevet drillet tifold tilbage, når kurserne steg.

Sidste år kom så forløsningen. Det gik tilsyneladende så godt for firmaet (som måske samtidig manglede aktiekapital), at de udlovede en ny portion medarbejderaktier. Ganske vist knap så favorabel. For 10.000 kroner kunne Jan og Henning også indlemme sig i spekulanternes rækker til en værdi på 35.000 kr.

Det var jo et velrenommeret medicinalsekskab, som gennem årene havde udviklet sig kolossalt. Jan og Henning benyttede ikke mange sekunder, før de besluttede sig for at stampe den nødvendige kapital på benene på trods af, at gevinsten først kan indløses om fem år. Jan brugte sin mor som kreditor. Henning benyttede kreditforeningen til en omlægning af boliggylden.

3 måneder efter forelå virksomhedens første kvartalsregnskab. Det var en katastrofe. Den forventede salgsfremgang på 15 pct. var reduceret til 2 pct. Virksomhedens bestyrelse

ændrede den forventede fremgang til 8 pct. for året. Børshajerne reagerede prompte, og kurserne faldt. Gennem flere uger faldt kurserne fortsat støt i takt med dollarens nedgang. Selskabets kapital er nemlig sat i denne valuta.

De 35.000 var reduceret med 10.000 kroner. Jan og Henning begyndte at regne på, hvor meget de skulle betale i renter i forbindelse med rejsningen af den nødvendige kapital. Der er jo udgifter forbundet med at stampe. Jan var bedst stillet. I moderlig omsorg var der udsigt til, at han ville få tilgivet sin gæld. For Hennings vedkommende ville renter og renters rente let beløbe sig til 3-4000 kroner. Glimtet af dollartegnene, som Jan og Henning havde gået rundt siden nytår, var svagt ved at aftage.

Situationen medførte adskillige diskussioner i teamet. Hvordan så fremtiden ud? Vil der overhovedet være tale om en "gevinst", når aktierne endeligt må indfries?

Jan og Henning så sort på fremtiden; mens de "gamle", som havde 10, 20 og 25 års jubilæer bag sig, var yderst fortrøstningsfulde.

- Tag det roligt. Der er fem år endnu, og kurserne skal nok komme op igen. Det har de altid gjort, mente

Svend-Erik, der var meget sikker i sin påstand.

Henning mindedes kort tid efter, han startede på fabrikken, at kurserne halveredes, da firmaets knogleskørehedsprojekt blev indstillet; men kurserne rejste sig igen til langt over det første niveau. Alligevel var han ikke sikker på Svend-Eriks udsagn.

For to uger siden stoppede firmaet et nyt projekt, samtidigt med at pressen afslørede, at firmaet havde brugt mennesker som forsøgsdyr, hvilket kunne tilføre 2.500 sukkersyge personer kræft.

Så dykkede kursen voldsomt. Oven i hatten faldt aktiemarkedet på globalt plan, hvilket tillige påvirkede kursen på selskabets aktie. De 35.000 var skrumpet ind til 16.800 kr. Når Henning indregnede pengenes faldende værdi - der er jo noget, der hedder inflation - så konstaterede han, at gevinsten var væk.

Jan og Henning havde lært lektionen. På børserne er det jungleloven, der hersker, og der er ingen garantier for nemme, kortsigtede gevinster. Der er mange faktorer, der spiller ind, når kursværdien fastsættes. Det er selv de største selskaber ikke herre over.

Selv de mest skråsikre på fabrikken er blevet usikre.

Jan og Henning varmer sig lidt ved tanken om, at mange spekulanter er røget med i faldet, og direktørernes aktieoptioner er røget fra 50 millioner i værdi ned på 5. Spekulanternes næste skridt vil være at tørre krisen af på de ansatte i form af fyringer og lignende; men med en god portion sammenhold kan det være, at spekulanterne også her bliver skuffet.

-Reno

Skam få en verden hvor

Af Ramzy Baroud, chefredaktør

*Dette er det amerikanske våben.
Dette er den israelske fred.*

Jeg tvivler på, at den israelske premierminister Ariel Sharon er løbet tør for ideer. Hver gang vi tror, at han har anvendt den allersidste mulige taktik i forsøget på at undertrykke det palæstinensiske folk, beviser den altid trodsige 'kriger' det modsatte. Hans seneste vilde jagt på palæstinensiske aktivister kostede palæstinenserne 15 liv mere og 148 sårede, og føjede endnu en mindededag til den palæstinensiske kalender.

De som vover at se det fulde billede, uden forvrængning og uærlighed, véd som en kendsgerning, at Sharon er en galning, en fanatisk fascist, som har udviklet en unik type racisme, unik for zionismen, unik for ham.

Men det er selvfølgelig kun folk fra de 'alternative medier', eller 'forhenværende' ledere og statsmænd, som vover at udtale dette, fordi der ingen høje poster er på spil for dem, og de politiske omkostninger for fhv. politikere er minimale.

Men indtil verden samler mod til at sige Sharon: 'NU ER DET NOK' og 'Du får ikke lov til at besætte, myrde og udsulte palæstinenserne' – indtil det sker er palæstinenserne forudbestemt til at indsamle og begrave deres døde, alene med desperate råb om hævn og andre råb om frihed.

Da jeg i dag så strømmen af fotos og Tv-billeder af palæstinensiske civile, eller hvad der var tilbage af dem, dræbt i det israelske togt mod Gaza, var der et vredt spørgsmål, som skræmte mig: Hvorfor bliver Sharon, en sund mand med et industrielt landbrug der er millioner af dollars værd, ved med at forfølge en undertrykt befolkning, som lever i bur-lignende byer og landsbyer, desperat fattige, og

alle krævende frihed.

Har Sharon ikke dræbt nok? Vil hans endeløse liste over palæstinensere, han vil dræbe, og steder, han vil bombe, aldrig blive udtømt? Er en karriere i mord over 52 år ikke fuldt tilstrækkelig til at tilfredsstille mandens tørst efter palæstinensisk blod? Hvor mange flere massakrer står på Sharons liste, før han dør eller forlader politik for evigt?

Jeg er mere bekymret over tanken, at Sharon har nået en alder, hvor hans besættelse af 'Israels sikkerhed' vil føre ham til at foranstalte flere Sabra og Shatila-lignende stormassakrer på palæstinensere. Sharon tror fuldt og fast på teorien om at 'en god

araber er en død araber', som mange zionister gennem årene har fremført. Mens det er kostbart nok for en fanatisk jødisk bosætter at tro på en sådan sætning, så er det forfærdende, at en premierminister, der opmuntres af en bifaldende israelsk offentlighed, gennemfører dens ord som sin politik.

Men har israelerne endnu ikke prøvet alt? De har massakreret, bombarderet, belejret, fængslet palæstinensere i mere end fem årtier, og har ikke høstet andet end mere had og modstand. Hvorfor bliver de så ved med at holde fast i en sådan forkert og mislykket politik for evigt? Er det blot for at kunne myrde?

Hvad har de uskyldige børn, kvinder og mænd fra Gaza, så svage og indstillet på at vågne op fra en sød søvn, gjort, når de finder sig selv midt i et blodbad og deres kære sprængt i stumper og stykker og spredt under den tunge cement?

Vi ved alle nu at frygten for selvmordsbomber ikke længere tolereres som påskud, af mange grunde. En af dem er, at den israelske besættelse begyndte for årtier siden, og selvmordsbomberne udviklede sig som et desperat svar på den grusomme og uforståelige israelske adfærd i 1990'erne. Der er ikke noget med

Sharon er en fri mand

af Rikke Skov, *Palestine Chronicle*

hvad kom først – hønen eller ægget – til at forvirre.

Men dertil kommer at det israelske angreb på Gaza kom bare en dag efter at Hamas havde erklæret sig parat til at indstille sine angreb på Israel, hvis dette ville trække sig tilbage fra de nyligt besatte byer på Vestbredden og frigive palæstinensiske politiske fanger.

Tilbuddet fra Hamas kom fra bevægelsens åndelige leder i et interview med Al-Jazeera.

Hvis Sharon virkelig bekymrede sig om sit folks velfærd, ville han have ladet være med at angribe en af bevægelsens topledere i Gaza. Angrebet på Gaza var delvist et svar på tilbuddet fra

Hamas. Nu kan kun naive undgå at se, hvad de kommende uger vil bringe. Palæstinensere er ude over vredens grænser, ude over at være forrådt, og føler at den eneste metode at forholde sig til den mordriske israelske militærkampagne og besættelse er at slå tilbage mod israelerne, ikke kun soldater, ikke kun militante bosættere.

Mens det er nemt for nogle af os at læne sig tilbage i komfortable stole og diktere palæstinenserne, hvilke modstandsmetoder der er acceptable og hvilke der ikke er det, men det palæstinensiske folk på Vestbredden og i Gaza styres ikke af vores hjertevarme og bekvemme diktater.

De er kun mennesker, med en begrænset, omend usædvanlig, evne til at holde ud. Vi har alle svigtet dem: vi har undladt at beskytte dem; vi har undladt at tage deres parti; vi undlod at stoppe deres israelske mordere, og skældte dem ud for at drage paralleller mellem israelere og nazister; vi så dem bede om nåde i Jenin og gik ikke ud af vores vej for at forhindre at de blev dræbt; vi hørte deres råb om band i Nablus og tilbød dem intet; vi kunne næsten lugte de opløste lig af deres sønner, der var spredt i gaderne, og vi klagede over, at palæstinenserne misbruger ordet

*Hvem myrdede?
Israelske hænder med Amerikanske våben*

'massakre'.

Vi har svigtet dem – og vi har mistet retten til at kritisere dem.

Palæstinenserne er overladt til sig selv, og forsøger at afbøde de invaderende tanks og F16-fly mod deres flygtningelejre.

Skam få en verden hvor Sharon er en fri mand. Skam få en verden som tolererer en sådan grusomhed mod en forpint nation. Skam over alle og enhver af os, som kendte sandheden og intet sagde.

Ofrene for Israels angreb i Gaza 22. juli 2002

1. Iman Hassan Matar, 27, (dræbt sammen med hendes 3 børn:)
2. Ra'ed Matar, 1½ ;
3. Mohammed Ra'ed Matar, 4;
4. Diana Ra'ed Matar, 5;
5. Muna Fahmi al-Hweiti, 30, (dræbt sammen med hendes 2 børn:)
6. Subhi Mahmoud al-Hweiti, 4½ ;
7. Mohammed Mahmoud al-Hweiti, 6;
8. Diana Rami Matar, 2 måneder;
9. Alaa' Mohammed Matar, 11;
10. Mohammed Mahmoud al-Shawa, 40, (dræbt sammen med hans barn:)
11. Ahmed Mohammed al-Shawa, 4; og
12. Sheikh Salah Mustafa Shehada, 49;
13. Leila Safira, 45, hans kone;
14. Iman Salah Shehada, 15, hans datter; og
15. Zaher Nassar, 37, hans assistent.

EN APPEL TIL ANTIKRIGSBEVÆGELSEN:

Stop krigen mod Irak, før den begynder!

Af Brian Becker

**Irak
"Ground
zero"**

**Hvor
langt
vil
de
gå
i
vores
navn?**

Det er bydende nødvendigt, at alle progressive arbejder- og antikrigsorganisationer mobiliserer for at stoppe den planlagte amerikanske krig mod Irak.

Alle progressive organisationer bør basere deres strategi og taktik på den antagelse, at Bush-administrationen er fast besluttet på at angribe Irak og erstatte den nuværende regering med en marionetregering som den, der nu er på plads i Afghanistan.

Selvom denne krig er et mål for Bush-regeringen, eksisterer der tilstrækkelig mulige modfaktorer – i USA og verden rundt – som stadig vil kunne forhindre en ny invasion.

En krig mod Irak er en imperialistisk krig mod et undertrykt, tidligere kolonistyrede folk. Det er en krig for De Store Olieelskaber mod et land, som vovede at nationalisere sine olieklæder og forsøgte at bruge indtægterne fra olien til at løfte Irak frem som en uafhængig regional magt under modernisering i Den Persiske/Arabiske Golf – et område, som rummer to tredjedele af verdens kendte oliereserver. USA reserverer sig selv retten til at være den

eneste regionale magt i dette olierige område.

Almindelige arbejdende mennesker bør ikke lade sig narre af Det Hvide Hus' krigspropaganda. Det er simpelthen en propaganda, som sigter på at retfærdiggøre aggression mod Irak.

Bush og Pentagon planlægger krig, ikke fordi de frygter Saddam Husseins mulighed for at udvikle masseødelæggelsesvåben, eller fordi de bliver dårlige af den irakiske regerings udemokratiske karakter.

Washington støtter diktatoriske monarkier som Saudi-arabien og Kuwait. Det sender 15 millioner dollars om dagen til Israel, hvis regering har invaderet Libanon, besat de palæstinensiske områder og skabt et stort, ulovligt arsenal af atomvåben.

Psykologisk krig som forspil til invasion

I de seneste par uger har Bush-administrationen udløst en altomfattende psykologisk krig mod det irakiske styre og det irakiske folk. Den anstrenger sig

hårdt for at skabe en atmosfære af uudgældelighed omkring den kommende konflikt. Det er en koordineret og stort anlagt kampagne, der har til hensigt at splitte den irakiske regering som forspil til den amerikanske militæraktion.

Den 11.-13. juni annoncerede en CIA-støttet forsamling af hundreder af irakiske militære og politiske modstandere af Saddam Hussein i London en skyggeregning i eksil. Bemærkelsesværdig blandt deltagerne var Jordans næstøverste leder Kronprins Hassan. Selvom Jordan offentligt har modsat sig en ny krig mod dets større nabo, rapporterede vestlige medier den 12. juli, at det proamerikanske monarki 'i hemmelighed har tilladt amerikanske specialstyrker at operere fra to af dets militære lufthavne', når invasionen kommer (*Herald of Scotland* 12. juli).

Andre ledende artikler er fremkommet i hovedaviserne hos USA's allierede med opsigtsvækkende overskrifter som i National Post of Canada den 16. juli: "Irak vil tabe en krig, hurtigt og fuldstændigt". Samme dag gjorde den

britiske premierminister Tony Blair sig stor umage for at fortælle parlamentsmedlemmerne, at den britiske regering ikke vil være tvunget til at forelægge dem og debattere en britisk deltagelse i den kommende krig.

Den 14. juli holdt Paul Wolfowitz, nr. 2 i Pentagon og en førende talsmand for krigen, en pressekonference i Tyrkiet – et af de steder, hvorfra det amerikanske angreb sandsynligvis vil blive udløst – hvor han meddelte, at Tyrkiet vil opnå ”økonomiske” fordele af den irakiske regerings fald. Tyrkiet gennemløber en alvorlig økonomisk krise, og dens regering var på randen af sammenbrud, da Wolfowitz gennemførte sin bredt dækkede sabelraslende medieoptræden.

Virkningen af den 'lækkede' krigsplan

Den amerikanske regerings psykologiske krig – eller Psyops, som det hedder i den militære jargon – fik særlig intensitet, da et tophemmeligt, fem tommer tykt dossier med detaljerede planer for en invasion af Irak med 250.000 soldater blev 'lækket' til New York Times. Den 5. juli bragte avisen historien stort opsat på forsiden. Den efterfølgende leder to dage senere beskæftigede sig ikke med den planlagte invasions lovlighed eller retmæssighed – som den i sin tid og nu så berømt gjorde med offentliggørelsen af de hemmelige Pentagon-papirer i juni 1971, som forstærkede den offentlige opinion mod den amerikanske politik i Vietnam. Avisens lederkommentar til historien den om invasionen af Irak den 5. juni opfordrede blot til, at taktikken i krigsplanen skulle drøftes i Kongressen og andetsteds.

Efter offentliggørelsen af denne historie har de trykte medier og tv været domineret af en diskussion om den kommende krigs taktik. Bør det være en storstilet invasion med hundredtusinder af soldater eller en lynhurtig specialoperation ledsaget af strategisk bombing? Denne begrænsede debat om 'den bedste taktik' for krigen skal give alle – i Irak og i den amerikanske offentlighed – den klare opfattelse, at den militære konflikt er uundgåelig, uomgængelig og derfor umulig at modsætte sig.

Dette rejser spørgsmålet om, hvem som lækkede de hemmeligstemplede dokumenter til New York Times i første omgang?

"Londons Observer [avis] har fået oplyst, at lækken ... kom fra Pentagon selv, fra overkommandoens kontor, fra de selv samme officerer, som selv udarbejdede planen" (Observer 14. juli).

Kan krigen stoppes?

Gruppen Bush, Cheney, Rumsfeld og Wolfowitz skaber denne aura af uundgåelighed omkring krigen med sigte på to målgrupper. De håber at splitte det irakiske militær i for håbningen om, at dele af den irakiske overkommando vil hoppe af frem for at udsætte sig for sikker død. Men Bush og Co. forsøger også at demoralisere enhver, hjemme og i udlandet, som vil anfægte krigen før den bryder løs.

Bush og Pentagon kender Vietnamkrigens historie, og de frygter nu muligheden af en massiv antikrigsbevægelse fra Washington D.C. til Cairo og Ammans gader.

Mens de liberale kræfter, som er den del af The Establishment, spiller deres sædvanlige frygtsomme og samarbejdsvillige rolle over for ultramilitaristernes planer, så må de virkelige progressive og antiimperialistiske kræfter gøre alt, hvad der står i deres magt, for at mobilisere modstanden fra græsrodderne på/i hvert eneste universitet, gymnasium, arbejdsplads og lokalsamfund.

Mens Bush brutalt skærer ned på midler til uddannelse, boliger, arbejdspladser og sundhed, forlanger han, at arbejderklassens sønner og døtre skal dræbe og blive dræbt i den arabiske halvøsrørken for Exxon/Mobil, Texaco, Chase, Citibank og hans øvrige klientel af selskaber.

Denne krig behøver ikke at komme. Nu er det tiden for antikrigsbevægelsen at intensivere sin mobilisering blandt arbejdende og fattige mennesker, og især de unge – indbefattet dem i uniform.

Alle antikrigskræfter bør forene sig lige nu for at gennemføre en energisk og beslutsom mobilisering af folket, i USA og verden over. Det er på tide at minde krigsmagerne om uundgåeligheden af modstanden mod deres planer om slagteri og ødelæggelse.

Forfatteren er meddirektør for International Action Center og medlem af ANSWER's ledelse

International ANSWER gennemfører en række aktiviteter mod den planlagte amerikanske krig mod Irak, indbefattet den internationale antikrigsdag for masseaktioner den 26. oktober og en national march til Det Hvide Hus i Washington D.C. den 18. januar 2003.

Se mere på

<http://www.internationalanswer.org>

OKTOBER BOGBUTIK anbefaler

Albert Maltz: Korset og pilen

Hovedpersonen Willi arbejder på en kamufleret våbenfabrik i Tyskland under 2. verdenskrig. Han får jernkorset, men tænder en halmpil for at lede de engelske flyvere på sporet af fabrikken ...
Modtryk, bogklub, 1979 **35 kr.**
Aschehoug Dansk forlag, indb., 1946 **45 kr.**

Albert Maltz: Farlig understrøm

Handler om forholdet mellem arbejdere og arbejdsgivere i automobilbyen Detroit.
Aschehoug Dansk Forlag, 1948 **40 kr.**

Konstantin Simonov: Dage og nætter

Roman om kampene ved Stalingrad.
Athenæum, 1945 **50 kr.**

Stalin: Sovjetunionen i krig

Taler, dagsbefalinger og interviews fra 3. juli 1941 til 9. maj 1945
Tiden 1945 **50 kr.**

Anton Makarenko: Vejen til livet

I Gorkijkolonien opdrages hjemløse og vanrøgtede børn fra det af revolution og borgerkrig hærgede Rusland. Et pædagogisk kampskrift fra 1932.
Tiden 1975 **85 kr.**

Udgør Irak en reel trussel mod USA?

Af *Scott Ritter*

Nylige presserapporter beretter, at planlægningen af en krig mod Irak er skredet væsentligt frem. Når det forbindes med afsløringen af, at præsidenten har givet CIA bemyndigelser til hemmelige operationer med sigte på at likvidere Saddam Hussein, fremgår det, at De Forenede Stater er fast bundet til en kurs, der vil føre til krig med Irak.

Før det sker, ville vi være godt tjent med at overveje præsident Abraham Lincolns ord i hans Gettysburg-tale, hvor han definerede det væsentlige for at gå i krig for demokratier som vores, nemlig *'for, at folkets regering, regeringen af folket, for folket, ikke skal blive udslettet'*.

Udgør Irak en reel trussel mod vores nations eksistens? Tager man retorikken fra Bush-administrationen for pålydende, ser det sådan ud. Ifølge præsident Bush og hans rådgivere ved man, at Irak besidder masseødelæggelsesvåben og aktivt søger at genetablere de muligheder for våbenproduktion, som blev elimineret af FN's våbeninspektører fra 1991 til '98, samtidig med at det blokerer for genoptagelsen af sådanne inspektioner.

Jeg kan personligt vidne som chefvåbeninspektør for FN i Irak i syv år, både om omfanget af Iraks masseødelæggelsesvåbenprogrammer og effekti-

viteten af FN's våbeninspektører med hensyn til deres endelige tilintetgørelse.

Mens vi aldrig var i stand til at skaffe 100 pct. vished om sammensætningen af Iraks forbudte våben, opnåede vi et niveau for verificeret afvæbning for 90-95 procenter vedkommende. Dette tal tager højde for ødelæggelsen eller afmonteringen af enhver fabrik, som var sat i forbindelse med forbudt våbenfremstilling, alle betydningsfulde dele af produktionsudstyret og hovedparten af de våben og biologiske, kemiske etc. agenter, som Irak havde produceret.

Med undtagelse af sennepsgasser ville alle kemiske agenter produceret af Irak før 1990 være nedbrudt i løbet af fem år (der mangler fortsat en endelig vurdering af Iraks VX-nerveagentprogram - mens inspektører har fået klarhed om laboratorierne, produktionsudstyr og det meste af denne agent produ-

ceret i 1990-91, så udelukker betydelige uoverensstemmelser i den irakiske optælling en endelig bedømmelse på nuværende tidspunkt.)

Det samme gælder biologiske agenter, som ville være neutraliserede af naturlige processer i løbet af tre år efter fremstillingen. Effektive overvågningsinspektioner, der blev gennemført fuldt ud fra 1994-98 uden nogen væsentlig forhindring fra Irak, afslørede aldrig noget spor af fortsat forbudt fremstilling eller bestræbelser fra Iraks side på at genoptage de produktionsmuligheder, som var blevet ødelagt i

Scott Ritter

Den tidligere FN-våbeninspektør i Irak siger, at Saddams masseødelæggelsesvåben stort set er afmonterede, og at 'den irakiske trussel' bygger på systematiske løgne – og at præsident Bush har forrådt det amerikanske folk.

Under Golf-krigen kom Scott Ritter, dengang militær juniorefterretningsanalytiker, i strid med sin chef. Han udfærdigede den ene rapport efter den anden, som bestred general Norman Schwarzkopfs påstande om antallet af ødelagte irakiske Scud-missiler. Vi kan ikke bekræfte disse hits, rapporterede Ritter til Schwarzkopfs forbløffelse. På trods af pres fra toppen

stod Ritter, der er marinekaptajn fra en officersfamilie, fast og udfordrede sine overordnede og hierarkiet.

Det var bare en forpostfægtning for manden, som New York Times har betegnet som 'den berømteste officer og overløber fra marinen siden Oliver North'.

I de efterfølgende år har Ritter, som var chefinspektør for FN's Særlige Kommission for at Afvæbne Irak (UNSCOM), indtil han pludseligt trak sig i 1998, ført to kampe – den første med Saddam Hussein, den anden med USA's regering.

Ritter har skrevet bogen *"Endgame:*

Solving the Iraqi Problem Once and For All".

Den følgende artikel har været offentliggjort i Boston Globe & Mail, og den afspejler både Ritters illusioner om det amerikanske demokrati og skuffelse over det.

kraft af inspektionerne.

I direkte modstrid med disse konklusioner kommer Bush-administrationen simpelthen med spekulationer og giver ingen faktabaserede oplysninger, der kan understøtte dets påstande om Iraks fortsatte besiddelse af eller fortsatte bestræbelser på at anskaffe sig masseødelæggelsesvåben. Til dato har ingen holdt Bush-regeringen ansvarligt for dens uvilje – eller manglende evne – til at fremkomme med sådanne beviser.

Forsvarsminister Rumsfeld bemærker, at 'mangelen på bevis er ikke bevis på, at de ikke eksisterer'. Det bestyrker blot den kendsgerning, at argumentationen for krig mod Irak ikke lever op til den lakmusprøve for forsvaret af vores nationale eksistens, som præsident Lincoln formulerede så præcist. Der bør aldrig tages let på krig. Grundlæggerne af vores nation erkendte dette, da de nedskrev forfatningen og gav Kongressen og ikke præsidenten bemyndigelse til at erklære krig. Men om spørgsmålet om krig mod Irak forbliver Kongressen foruroligende tavs.

Kritiske høringer bør indkaldes af Kongressen, som skulle stille Bush-administrationen over for vægtige spørgsmål om den sande karakter af den irakiske trussel mod De Forenede Stater. Kongressen bør forkaste spekulation og forlange indholdstunge svar. Det logiske forum for en sådan høring ville være senatets udenrigskomité.

Uheldigvis viger de senatorer, der er betroet et sådant kritisk overvågningsansvar, uden om denne opgave. De omfatter senator John Kerry fra Massachusetts, en Vietnamkrigs-veteran, som burde forstå krigens realiteter og konsekvenser og det absolutte behov for vished, før man forpligter sig på krigens vej.

Kongressens tilsyneladende uvilje mod at udøve sin forfatningsgaranterede kontrolfunktion, især i forhold til krig, repræsenterer et alvorligt slag mod amerikansk demokrati. Ved at tillade Bush-administrationen at omgå mekanismerne for demokratisk kontrol i dens hastværk for at indlede en krig mod Irak, svigter Kongressen dem, som de i sidste ende er ansvarlige over for – det amerikanske folk.

20.07.2002

Terrorismens rige

Af Kim Chol Myong

Forfatteren til denne kommentar, der blev offentliggjort i den (nord-)koreanske regeringsavis Pyongyang Times 8. juni, arbejder i Institutet for Moderne Politisk Historie i Amerikansk Korea, eller Sydkorea. Kommentaren, som er et uddrag af en større artikel, giver et indblik i, hvordan der egentlig ses på USA-imperialismen bag kulisserne i den amerikansk besatte del af Korea.

Terrorstat fra starten

USA blev bygget og dets territorium udvidet gennem anvendelsen af terrorisme. Terrorismen og USA er tvillingebrødre.

USA blev grundlagt på et hav af indianernes blod, og derefter blev dets territorium udvidet tifoldigt gennem erobringsskrig vestpå.

Kolonisterne, som var strømmet til det amerikanske kontinent med korset og sværdet i hånd, førte mere end 8.900 krige mod de folk, som oprindeligt boede der. Hundrede pund udlovedes i belønning for en indianerskalp, og de oprindelige indbyggere, hvis antal har været op mod ti millioner, blev udryddet. Siden kidnappede eller købte USA tyve millioner afrikanere og brugte dem som slaver på markerne, hvilket yderligere viste landets kriminelle natur.

USA er et forbillede for terrorismen, der har gennemført lynchninger og andre terroristiske handlinger mod sorte mennesker på organiseret vis, og som har fortsat med dette.

Den hvide befolkning behandlede fra begyndelsen de sorte som "talende redskaber" og havde for vane at handle med dem, slå dem og dræbe dem. Selvom der i 1954 blev truffet en beslutning om at ulovliggøre raceadskillelsen, var det knap mere end en lap papir. USA's elite dræbte Martin Luther King, en sort leder, i april 1968, fordi han arbejdede for frihed og ligestilling for alle racer. Terroristaktioner mod sorte mennesker og medborgerrettsaktivister forekom i dusinvis mellem 1961 og 1966.

Amerikanske racister har dannet for-

skellige terroristiske organisationer og grupper, som har til formål at undertrykke sorte og arbejdende mennesker, og som har begået terrorisme mod andre nationer.

Der findes mere end 1.800 fascistiske grupper i USA, inklusive Ku Klux Klan og John Birch Society.

USA er en lovløs, terroristisk nation, i hvilken alle slags terroristiske handlinger finder sted, såsom mord, bombesprængninger, vilkårlig brug af våben, bortførelser, kidnapninger og gidseltagninger.

Mord på præsidenter er et eksempel på, hvordan landet styres af terror. Ofrene har inkluderet Abraham Lincoln, den 16. præsident, William McKinley, den 25. præsident, og John F. Kennedy, den 35. præsident.

Det bør noteres, at USA's terrorismepolitik er blevet udtrykt stadig mere afsindigt siden Bush-administrationens ankomst.

De miltbrand-angreb, der fulgte efter begivenheden 11. september, og som slog amerikanerne med skræk og vakte uro verden over, var et USA-fabrikeret drama.

En politisk analfabet, George W. Bush, er boss for gangstere og terrorister, en mand, som ikke kender til nogen anden måde at lede på end gennem krigerske kommentarer og terroristiske handlinger.

Det er absurd, at USA, en terrorstat fra første færd, har indledt en "krig mod terrorismen".

Terrorismens anfører på den Koreanske Halvø

USA's sande kulør som terrorismens imperium er blevet klart afsløret af dets handlinger mod Korea.

USA begik terroristiske niddåde mod civile i stor skala i det sydlige

Korea umiddelbart efter Koreas befrielse fra japansk styre den 15. august 1945 og frem til starten på Koreakrigen, som indledtes 25. juni 1950.

I maj 1946 massakreredes mere end 2.000 indbyggere i Seoul i en begivenhed, som kaldes "sagen om Jongphanpressens forfalskede penge". Samme år nedslagedes mere end 700 bønder på øen Haui, som havde krævet demokrati og ret til et eksistensgrundlag, og den 3. april 1948 dræbtes mere end 70.000 mennesker fra alle samfundslag på øen Cheju.

Mellem september 1945 og den 25. juni 1950 massakrerede amerikanerne koldblodigt mere end en million sydkoreanere.

USA udviste typisk terroristiske træk, da de brutalt dræbte civile rundt omkring i hele Korea under de tre år, Koreakrigen varede.

Folkeretten forbyder angreb på uskyldige civile, også i krigstid, og kræver, at de skal beskyttes. Alligevel sagde øverstkommanderende Walker til sine soldater i den amerikanske 8. armé under landstigningsoperationen i Inchon:

"Lad ikke jeres hænder dirre, selv når dem, der står foran jer, er børn eller oldinge: Dræb dem!"

Fra sommeren 1950 til sommeren

1951 dræbte de amerikanske angribere mere end en million civile i syd, et større antal end antallet af ofre i de fleste krige i fuld skala.

USA er en skændig forbryder, som har understøttet militærkup, massakrer på civile og andre terroristiske modbydeligheder efter Koreakrigen for at beholde sit koloniale herredømme over det sydlige Korea.

De overgreb, som er blevet begået mod civile på den Koreanske Halvø, beviser, at USA er anføreren for terrorisme mod andre nationer og den ledende gerningsmand bag terrorisme på den Koreanske Halvø.

Boss for international terrorisme

USA's udenrigspolitik karakteriseres ved anvendelsen af militære aktioner mod andre nationer.

USA har anvendt mord, kup og væbnede invasioner for at styrte regeringerne i uafhængige lande og udviklingslande og derefter dominere dem.

Mord på udenlandske ledere er en af den internationale terrorismes fremmeste metoder.

Da Lumumba-regeringen etableredes i den Demokratiske Republik Congo i 1960, så amerikanerne dette

som en hindring for iværksættelsen af deres strategi for verdensdominans og myrdede Lumumba.

I 1970 indtog Allende præsidentposten i Chile og antog en socialistisk politik. Som svar opmuntrede USA Pinochet til at slå Allende ihjel og genoprette et militærstyre, som støttede USA.

Militærkup er en normal metode for USA til at virkeliggøre strategien for verdensdominans.

I løbet af cirka 40 år efter anden verdenskrig organiserede USA mere end 100 militærkup. USA støttede over 30 kup i Peru, Ecuador, Guatemala, Den Dominikanske Republik og Brasilien.

En mere direkte metode i international terrorisme, som USA har gjort brug af, er at invadere og dominere uafhængige lande.

Fra afslutningen på anden verdenskrig og frem til starten af 1991 begik USA 185 væbnede angreb mod udviklingslande. Det omfatter en militær operation mellem 1948 og 1953, i hvilken 90.000 mand stærke USA-styrker mobiliseredes for at nedkæmpe de nationale befrielsesbevægelser på Filippinerne, en væbnet provokation i Svinebugten på Cuba i april 1961, en terroroperation i 1964, i hvilken 20.000

Ingen "undskyldning" fra Nordkorea

25. juli bragte medierne den nyhed til torvs, at den koreanske regering i Pyongyang, Nordkorea, skulle have "undskyldt" nordsidens handlinger i forbindelse med søslaget mellem nord- og sydkoreanske både i det Gule Hav vest for Korea 29. juni. Den nyhed er en ren propagandahistorie, der tjener til at dække over en manøvre, som Sydkorea har begået under USA's førerskab for at sætte en kæp i hjulet på den i forvejen skadede freds- og genforeningsproces i det delte land.

Nordkoreas linje står fast, nemlig at USA ensidigt har trukket en linje i havet vest for Korea, hvilket har været årsagen til gentagne væbnede episoder i dette farvand igennem alle årene siden Koreakrigens afslutning. Nordkorea har igennem alle disse år presset sydsiden og deres amerikanske ledere til en afklaring på dette spørgsmål,

men forgæves. Søslaget i juni var kullminationen på en ny runde slagsmål igennem tre uger, hvor sydkoreanske fiske- og flådefartøjer foretog uafbrudte provokationer ind i nordkoreansk farvand.

Nordkorea har derfor ikke "undskyldt", at de forsvarer statens territorium. Hvad den nordkoreanske delegationsleder ved de inter-koreanske ministersamtaler, Kim Ryong Song, faktisk sagde til sin sydkoreanske modpart Jong Se Hyon i en telefonsamtale, var:

"Vi beklager det uventede væbnede sammenstød i Vesthavet for nylig, og det er vor opfattelse, at begge sider bør gøre forenede anstrengelser for at forhindre, at lignende episoder gentages i fremtiden."

Altså en udstrakt diplomatisk hånd til de kræfter i Sydkorea, der måtte

ønske at arbejde oprigtigt på en genforeningsproces, til trods for årtiers gentagne væbnede provokationer fra syd over demarkationslinjen både til vands og lands.

Mange politiske kræfter i Sydkorea, som er i den amerikanske besættelsesmagts sold og derfor modarbejder genforeningsprocessen, valgte da også at tolke den nordkoreanske udtalelse korrekt og forlanger med uforandret kraft fortsat en "undskyldning" fra Nordkorea. Når det i massemedierne alligevel bliver bearbejdet til en nordkoreansk "indrømmelse", er det nøje afledt af USA's interesse i – og især den nye Bush-administrations linje om – at fastholde spændingen på den Koreanske Halvø for at kunne bevare det strategisk vigtige, massive militære fodfæste der.

USA-tropper slog ned på den kamp, som lokalbefolkningen førte for at få kontrollen med Panamakanalzonen tilbage, samt Vietnamkrigen mellem 1961 og 1973, i hvilken omkring 500.000 USA-tropper var involveret.

USA er højkarveret for international terrorisme, som anvender væbnet invasion hvor og når som helst for at besætte og dominere de lande, som afviser at gøre fælles sag med USA, og de lande, som kontrollerer områder af strategisk betydning for den regionale dominans. Typiske eksempler på dette var Golfkrigen i 1991, flyangrebene mod Jugoslavien i 1999 og den igangværende krig i Afghanistan. Afghanistan og Centralasien er af strategisk betydning, og de har også resurser, som USA vil have fingrene i. Hvis USA har kontrol over regionen, kan de angribe Ruslands og Kinas baglinjer og tage et strubegreb på Sydvestasien for derigennem at sikre en dominerende position over det Kaspiske Havs råolie og andre olieresurser i regionen.

USA's forsøg på at udstationere sine tropper i Afghanistan og tilgrænsende lande under en lang tidsperiode har sit ophav i sådanne tanker. Dette er USA's sande natur.

USA er den største terrorismesponsor, som støtter eller beskytter internationale netværk af terrorister.

Det er for nylig blevet afsløret, at Osama bin Laden, som USA kalder "terroristbossen", havde nære forbindelser til Bushs familie før i tiden. Det bankerotte Enron Corporation gav ikke blot valgbidrag til Bush, de anvendte sorte penge til et beløb på 400 millioner amerikanske dollars som en "forhandlingsfond" til at bygge en olierørledning efter taleban-regeringens dannelse. Koncernen tilbød størstedelen af pengene som bestikkelse til talebanernes ledere. USA stempler imidlertid nu talebanerne som djævelen selv, til trods for, at de selv tidligere havde nære forbindelser til dem.

Hvilken konklusion kan vi da drage af dette? USA benytter sig af enhver anledning til at stemple andre nationer som "terror sponsorer" for at isolere dem. Men USA har vist sig skyldig i forbrydelsen at støtte terrorisme og er det virkelige terroristsponsorende land.

Gustav Vasa:

En opfordring til den yderste årvågenhed

Netop hjemvendt fra 3 ugers ferie i Sverige, hvor jeg erkendte chokerende sandheder om vort såkaldte broderfolk, føler jeg det nødvendigt at opfordre til den yderste årvågenhed.

Overalt i Sverige løber man ind i mindelser om en svensker ved navn Gustav, som åbenbart er nationalhelt. Det er jo dejligt for et land at have en helt, som kan være forbillede for ungdommen, men denne Gustav med slægtsnavnet Vasa er af en ganske anden støbning.

Gustav Vasa blev som ganske ung taget som gidsel af Christian 2. i dennes kamp imod de svenske terrorister, der satte spørgsmålstejn ved den danske konges ret til at styre Sverige. Men den unge terroristpire, Gustav Vasa, flygtede fra sit ufrivillige ophold i Danmark og gik i maj 1520 i land på den svenske østkyst.

Herefter tog tingene fart, den ene terrorhandling efterfulgte den anden, og i 1523 lykkedes det for Vasas terrornetværk at overtage magten i Sverige og jage den legale danske kongemagt ud af landet.

Det er naturligvis mange år siden nu, men det skræmmende er, at den svenske stat den dag i dag officielt hylder Vasas terrorhandling og lader diverse mindesmærker stå urørt.

Der må gøres noget!

De svenske børn bliver dagligt udsat for den usmagelige påvirkning, men hvad der er endnu værre, er, at der rundt omkring i de danske hjem og i alle supermarkeder står madvarer, der

åbent propaganderer for det svenske terrornetværks leder. Alle pakker knækbrød af mærket Wasa må omgående fjernes fra hylderne og yderligere import forbydes.

ligere import forbydes.

Desuden vil jeg foreslå, at vor alles helt, forsvarer og leder af den af Gud fastsatte verdensorden, George Bush, øjeblikkelig sender et ultimatum til den svenske regering, der helt åbenbart er et vigtigt led i ondskabens akse. Kravet må være, at regeringen omgående træder tilbage og erstattes af en provisorisk ledelse, der til fulde kan leve op til USA's ønsker. Sker det ikke inden for en tidsfrist på max. 3 uger, angribes udvalgte bombemål i den svenske slyngelstat. Det kunne i første omgang være Vasa-statuen i Mora, Rigsdagsbygningen i Stockholm samt et større sygehus eller alderdomshjem. Hjælper det ikke må større aktioner sættes i værk, herunder taktiske a-bomber i de svenske skove for at jage terroristrotterne ud samt landsætning af elitetropper, der uden tøven vil dræbe enhver bryllupsgæst eller ethvert skolebarn, så vi undgår, at terrornetværket kan udvides. I sidste ende kan det blive nødven-

digt at jævne de 5 største svenske byer med jorden.

Der er ingen tid at spille, - svenskerne formerer sig med lynets hast, så inden vi ser os om, er Skandinavien overbefolket med terrorbander af samme karakter som den svenske Gustav. Læg i øvrigt mærke til, at den nuværende svenske konge er opkaldt efter terroristen. Det giver stof til eftertanke!

KJ

Dokumentation:

Nej til USA's terrorkrig

Retningslinjer for APK's arbejde 20. september 2001

Gode kammerater

Begivenhederne sker i øjeblikket i et tempo og i et omfang, der kan være svært at fatte og gribe. Mange kræfter og klasseinteresser er i spil, og åbne og skjulte dagsordner er bragt i spil.

Strømmen af mis-propaganda og krigspropaganda fra CIA, Pentagon og USA-imperialismen er massiv. Den daglige følellesporno fra CNN medie-monopolet er enorm.

Vi skal gøre os to ting helt klart:

1. USA-imperialismen er i uhyggelig fart ved at iværksætte en eller flere krige, der med sin død, ødelæggelse og undertrykkelse vil kaste store dele af verden ud i et krigsvanvid med uoverskuelige konsekvenser.

Det, vi ser i USA, er monopolkapitalismens åbne diktatur under udførelse.

2. Overalt blandt verdens folk rejser der sig nu frygt, bekymring og modstand mod USA's terrorkrig.

Hvad drejer USA's krig sig egentlig om ?

Bag al snakken om krig mod terrorister, fundamentalistiske islamister (finansieret og trænet af CIA) og de lande, der huser terrorister, ligger følgende kendsgerninger (ridset op i hovedpunkter):

- at USA-imperialismen vil beskytte og befæste sin strategiske kontrol over verdens to største olie-reserver i Mellemøsten og ved det Kaspiske Hav (også derfor krig i Tjetjenien, m.m.).

- at USA forsat er verdens største imperialistmagt, men at nye imperialistiske stormagter som EU, Kina, Rusland og Japan er på vej i forskellig temp og vil kræve en større del af byttet, markederne og olien. USA ønsker at befæste sin magt som imperialistisk ene-verdenshersker.

- at folkenes kamp og de revolutionære udviklinger på hele kontinenter som Sydamerika, Mellemøsten og andre steder har været og er voksende i styrke og omfang. Mange steder sidder

USA's marionet-regeringer "løst i sadlen" over for en folkelig opstand. USA ønsker at bremse denne udvikling og forsøger at komme den i forkøbet.

- at den økonomiske krise i USA og for de amerikanske monopoler har et omfang og dybde, der får dem til at kræve fuld knald på og brug af krigsindustrien, fascisering af statsapparaterne til brug for krigsbudgetterne og yderligere udbytning og undertrykkelse af arbejderklassen.

De egentlige økonomiske bagmænd – og dem, der vil høste de største fordele ved omstilling fra civil til militær produktion på bekostning af de sociale behov - er 'De Fem Store' våbenleverandører (heriblandt Lockheed Martin, Boeing og Raytheon) i alliance med de store amerikanske olie- og energiselskaber (hvor Bush-familien har direkte interesser).

Mobiliseringen af partiet

Lige nu afholdes der møder de steder, vi kan. De er meget vigtige.

Vi har alle kunnet se, hvor vigtigt vores dagblad – Netavisen – har været og forsat vil være. Her leveres analyserne, argumenterne, viden, kendskab til initiativer m.m., der kan igangsætte og udvikle en kollektiv anti-krigsbevægelse. Fortsæt udbredelsen af kendskabet til Netavisen alle steder, videresend artikler, gå ind i webdebatter med links, reklamer også uden for nettet!

I partiet og gennem partiet skal vi mobilisere menneskene til at tænke og handle. Få gjort de enkelte i stand til at handle ud fra de muligheder og betingelser, de har. Og vi skal vide, at vi som parti gør en forskel. Det er ikke bare noget, vi siger for at slå os selv for brystet. Der er unge kammerater, som fortæller, at ved at dele DKU-udtalelser ud på deres skole har reaktionen været - "Det er præcis det jeg føler, jeg kunne bare ikke sætte ord på det". Som parti kan og skal vi sætte ord på de følelser, der rører sig i ungdommen, arbejderklassen og blandt alle progressive og fredselskende folk.

I situationer som denne her er parolen klar nok: Krig mod krigen. Det har altid været kommunisternes parole i forhold til imperialistisk krig og vil fortsat være det. Vi skal ud som parti og agitere direkte mod USA's krig. Og vi skal agitere og rejse modstand mod alle de reaktionære følgevirkninger, vi allerede ser og fremover vil se i EU-kampen, omkring finansloven, omkring indskrænkningerne af de demokratiske rettigheder osv. "Den lille mand" er udset til at betale de store imperialistmagters krig – med sit liv, med sociale nedskæringer, øget udbytning af arbejdskraften og indskrænkninger af sin livsudfoldelse.

Vi skal fortsætte vores arbejde på de felter, vi arbejder med, men forstå, at USA's krig sætter en ny dagsorden, som ethvert klassekampfelt må forholde sig konkret til og se i lyset af dette.

Vi skal bruge denne situation til at arbejde nært sammen med de gode kræfter – organisere dem i og omkring partiet og DKU - og til en styrkelse af partiets politiske og organisatoriske arbejde.

Vi skal have partiets synspunkter ud, gennem løbesedler, plakater på gaden, arbejdspladser og uddannelsessteder. Sikre, at det sker gennem kollektive partiaktioner og de enkelte kammeraters arbejde.

En uhyggelig side af krigshysteriet er optræningen af racisme, kapitalismens udpegning af syndebukke og de deraf følgende pogromer mod araberne og folk fra Mellemøsten og med en anden hudfarve. Vi skal sikre, at der blandt de kredse her i landet ikke hersker tvivl om, hvor partiet står, og at de har et reelt valg, der hedder at slutte op sammen med en reel anti-krigsbevægelse og den danske arbejderklasse.

Opbygning af en bred anti-krigsbevægelse

Under hovedparolen:

Krig er ikke løsningen - Nej til USA's terrorkrig!

skal og må vi tage initiativer til at

gøre anti-krigsmodstanden synlig og skabe en så bred bevægelse som muligt. En anti-krigsbevægelse, der ikke bliver indsnævret til en lille forkølet venstrefløj (der i øvrigt synes rime- ligt lammet lige nu).

Det vigtige lige nu er at forsøge *at samle de kræfter, der vil gå mod krigen.*

Hovedparolen giver svar på de to vigtigste spørgsmål lige nu:

At krig ikke er svaret på terroraktio- nen i USA, men den normale procedu- re for slige ting, fastsat i international og FN-ret.

Konkret imødegåelse af den konkre- te amerikanske krig (og der ligger selv- følgelig også: ikke inddragelse af Dan- mark i den annoncerede amerikanske krig).

80 pct. af danskerne er imod USA's terrorkrig og imod angreb på lande, der 'huser terrorister'. En aktion i FN- regi og f.eks. en tilknyttet international domstol ville derimod kunne få dan- skerne til at støtte også et dansk kon- tingents deltagelse.

Den brede bevægelse vil blive styr- ket af en samling på de felter, der bli- ver angrebet, og på de forskellige områder skal der mobiliseres specifikt herom i sammenhæng med krigsmobi- liseringen:

- Racisme og fremmedhad, pogro- mer, vækst i højrekrafter.

- Undergravning af de demokratiske rettigheder (fælles EU-terrorlovgiv- ning, oprapning af PET og politibeføj- elser, militarisering af samfundet).

- Under påskud af 'kamp mod ter- ror' vil de rette skytset mod alt, der generer dem, med hovedretning mod arbejderklassens revolutionære partier og organisationer. Vi må 1., forklare folk forskellen på terror og revolutio- nær kamp (individuelle attentater med civile ofre eller mål vs. masseopstande med forbindelse til strejker og væbnet kamp) og 2., forlange forbud mod naziorganisationer og afvise forsøgene på kriminalisering af konkrete mod- standsorganisationer (som IRA, PFLP, PKK m.fl., på trods af, at vi har politis- ke uenigheder)

- Gå imod forsøgene på at styrke EU og den politiske, økonomiske, retslige m.v. union og forsvare de danske for- behold.

- Kamp mod dyrtid og krigsoprust- ning og forringede levevilkår. I Tysk- land varsles allerede skatteforhøjelser som led i kampen mod terrorismen. Det er altid på bekostning af de arbej- dende, der føres krig. 'Terrorkrigen' kan let blive den allersidste pind i 'vel- færdssamfundets' ligkiste.

Disse retninger, kamp mod klapjag- ten på 'jøder og kommunister' – und- skyld! - arabere/muslimer og venstreori- enterede, forsvar af de demokratiske rettigheder, forsvar af national uaf- hængighed (i Danmark EU-kampen og mod overdragelse af suverænitet til NATO), forsvar mod levevilkårsfor- ringelser og kamp mod overførsel af

midler til oprustning vil stå på dagsor- denen i alle lande, under forskellige betingelser og i forskellige former. Det viser, hvor bred en folkelig alliance fronten mod krigen har mulighed for at blive.

Aktuelt støtter vi den opfordring, SUF har lagt ud – *når USA angriber, mødes man til demo kl. 20.00 på Råd- huspladsen (i andre byer der, hvor en demo finder sted).*

Som led i udviklingen af en anti- krigsbevægelse vil vi hurtigt tage initia- tiv til en antikrigs- hjemmeside, som alle krigsmodstandere kan benytte til at sprede kendskab om initiativer.

Sekretariatet 20.09.01

DKU lukker Københavns Rådhus

Natten til mandag har aktivister fra Danmarks Kommunistiske Ungdoms- forbund (DKU) saboteret låsene på Københavns Rådhus.

Aktionen er gennemført fordi der ikke længere er brug for rådhuset, da den besluttende magt er flyttet til EU, Bruxelles.

"Igennem de sidste 30 år, har skiften- de regeringer overført flere og flere beslutninger til EU", siger DKU's for- mand Troels Riis Larsen. "Demokra- tiet er blevet afskaffet, og beslutning- er der omhandler alt fra budgetter til vejskilte er givet fra kommunalbesty- relser og folketing til EU's minister- råd og Kommissionen. Dette er sket uden at den danske befolkning er ble- vet spurgt".

"EU – direktiver har erstattet det lokale demokrati. Derfor har vi i nat lukket rådhuset", siger Troels Riis Larsen, og fortsætter; "I stedet for at huse et intetsigende teater, foreslår DKU at bygge billige boliger i det store hus".

Danmarks Kommunistiske Ungdoms- forbund er en landsdækkende organi- sation.

Vi kæmper for et socialistisk Dan- mark.

Vi vil have Danmark ud af EU.

DKU planlægger aktioner under formandskabet, sammen med resten af den progressive bevægelse.

København d. 29/7 – 02.

Gøteborg-dommene fører os tilbage til 1800-tallet

Pressemeddelelse fra Demokratinet (Demokratinätet, Sverige)

Den hidtil højeste straf for deltagelse i Gøteborg-urolighederne blev 5 års fængsel i en domfældelse i forgårs. Det indebærer, at dommene efter EU-topmødet nu er sammenlignelige med 1800-tallets straffe for de værste uroligheder i moderne tid i Sverige, da syv personer dræbtes, heraf to soldater, og mange politifolk, soldater, demonstranter og tilskuere såredes alvorligt. Efter et politisk reform-møde for stemmeret opstod uroligheder i flere dage i marts 1848. En folkemængde gik til angreb mod flere ledende konservative politikeres hjem og knuste glas, og en barrikade blev bygget. Straffen for disse uroligheder var for én person 5 års tugthus.

I kraft af den friske dom når Gøteborg-urolighederne nu op til lignende niveauer, men den totale straffetid efter uroligheder har for længst passeret 1800-tallets niveauer. Efter urolighederne i marts 1848 faldt blot én, men til gengæld streng dom, hvilket indebar 5 år i total straffetid. Nu domfældes betydeligt flere, og den totale straffetid er næsten 50 år.

Gøteborg-domstolenes forsøg på at

Åbent brev til udenrigsminister Per Stig Møller

Af Stop Terrorkrigen

Vi bifalder, at den danske udenrigsminister har karakteriseret Israels seneste terrordåd som "fuldstændig uacceptabel".

Vi forventer at have set det allersidste led i den alt for lange kæde af uacceptable begivenheder, som blev konsekvensen af Israels forsatte besættelse og kolonisering af de palæstinensiske områder i strid med FN's beslutning 242 (1967).

Idet vi fortsat vil støtte en retfærdig fredelig udvikling, opfordrer vi hermed til, at Danmark omgående afbryder forbindelsen med Israel, indtil den israelske regering har fundet en acceptabel måde at omgås andre folk.

Stop Terrorkrigen
25.7.2002

føre Sverige og EU tilbage til 1800-tallet må afvises, siger Tord Björk, aktiv i Demokratinet. Den hovedbegrundelse, som man anvender til at mangedoble straffene for politiske uroligheder i sammenligning med såvel Sverige som andre europæiske lande, er fabrikeret af politikere og savner bevisførelse for hvert enkelt tilfælde. Det er krænkende for retssikkerheden, når underretterne i Gøteborg fortsætter med at undlade at bevise, på hvilken måde de konkrete lovbrud, man dømmer, havde til hensigt at "true demokratiet og partierne", som politikerne påstår.

Det er ikke den konkrete handling, der gør, at domstolene i Gøteborg mangedobler straffene for deltagelse i voldsomt opløb; det er en påstået hensigt, som ikke var at brydes med politiet, men at "udgøre en fysisk trussel mod politikerne på EU-topmødet". Dette ræsonnement er blevet afvist af Højesteret, som mener, at hver konkret sag må undersøges, og som efter at have prøvet en sag er kommet frem til, at straffen må sænkes fra 20 til 4 måneder for stenkast om torsdagen i forbindelse med protester mod politiets afspærring af Hvitfeldska Gymnasiet.

Dette bliver nu sjoflet af domstolene i Gøteborg. Man forsvare sig med, at domstolens kendelse kun gælder for torsdagen. Men alligevel har man siden fældet en hård dom for medvirken til voldsomt opløb om torsdagen på Hvitfeldska Gymnasiet. Med den femårige dom for deltagelse under flere voldsomme opløb om fredagen viser Gøteborg-domstolene også, at man ikke agter at bevise, hvordan de forskellige forløb udgjorde en "trussel mod EU-topmødet".

I forbindelse med et topmøde i Oslo i juni gennemførte autonome en Reclaim the Streets-fest uden tilladelse,

der var lige så stor som den i Gjøteborg og omgivet af samme rygtespredning om, at der ville opstå uro. Men til forskel fra Sverige holdt det norske politis sig væk, og festen forløb fredeligt som planlagt. Under EU-topmødet i Gøteborg blev gadefesten i Vasaparken, langt væk fra Messen, omringet og stormet af politiet, og der udbrød uroligheder, som udmøntedes i, at en betjent for første gang nogensinde ved et topmøde skød på mennesker, og en person var tæt på at dø.

For at være blevet ramt af politiets gentagne udløsninger af uroligheder under EU-formandskabet i stedet for det norske politis voldsdæmpende topmødetaktik skal folk nu udsættes for ikke bare personskader, men også ekstreme domme. Det svenske retsvæsen er i færd med at føre Sverige tilbage til 1800-tallets straffeniveauer for politiske uroligheder, drevet frem af politikernes virkelighedsbillede omkring Gøteborg-urolighederne og af domsmænd udpeget af partierne. Retsvæsenets åbenlyse indre sammenbrud, hvor underretterne afslår at godkende Højesterets krav om bevisførelse i hver enkelt sag, sker under dække af politikernes påstande om et planlagt "veludrustet og militært organiseret angreb med store økonomiske resurser mod demokratiet og partierne".

Hvordan dette virkelighedsbillede er dannet, og hvor sandt det er i hver enkelt del af hændelsesforløbet, må nu undersøges. Alle rigsdagspartierne undtagen Venstrepartiet har hidtil afvist at svare på de spørgsmål om deres rolle i dette, som er blevet stillet af Demokratinet. Disse rigsdagspartiers tavshed er en demokratisk skandale og indebærer, at den åbne strid inden for retssystemet om en vedvarende stor trussel mod demokratiet og partierne kan fortsætte med dramatiske følger. Risikoen for, at Sverige også bliver drivkraft i at føre ikke bare Sverige, men også EU, tilbage til 1800-tallets straffeniveauer med udgangspunkt i det af politikere og underretter fabrikerede virkelighedsbillede, er noget, som bør bekymre både EU-venner og EU-modstandere.

25.07.02

2. Rejsebrev fra Bulgarien

Da vi når stationen i Veliko Ternovo, holder der et tog. Det viser sig at være det, vi skal med, så billetsælgeren sørger for, at toget venter på os. Det er en ensporet jernbane, og toget går fra Rousse i det nordlige Bulgarien til Istanbul. På et trinbræt med en lille bygning og en plakat med togtider bliver vi sat af, med en forklaring om at vi skal krydse sporene og følge stien.

Stien ender ved en grusvej uden skilte. Efter en omvej ender vi ved målet, Dryanovo kloster. Det viser sig at være et populært søndags-udflugtsmål med et par souvenir-boder, et hotel på klosteret og en restaurant i skoven. Her i det fredelige kloster fejres lørdag aften med levende bulgarsk popmusik til efter vores sengetid! I nærheden ligger en af Bulgariens mange hundreder huler, Bacho Kiro, der er 2.400 m lang i tre etager, omgivet af en flod, der snor sig med vandfald gennem en slugt i bjergene. Det kølige vand besøges af mange i den tunge varme.

Om søndagen tager vi videre med toget og ender i Krastets, hvoraf vi kun ser noget, der ligner en lille nedlagt cementfabrik og en faldefærdig stationsbygning. Bagved ligger der et lille, øde vandrerhjem, med jernsenge som hængekøjer. Rosen Bonev, der bestyrer stedet, sørger for lidt aftensmad og en øl til og fortæller på mangelfuldt engelsk om de nedlagte hytter i bjergene. Sammen studerer vi kortene og betaler 40 kr. for det hele, før vi går tidligt i seng.

Næste morgen er vi oppe kl. 6, og snart efter vandrer vi ad grusvejen op gennem skoven. Efter 3 timer og 2 forbipasserende biler når vi nogle af de nedlagte hytter. Her slutter vejen, vi

fylder vandflaskerne. Bjergene her er op mod 1.500 m høje, og skovene ligner grangiveligt danske bøgeskove, blot er skrænterne længere og stejlere end hjemme. Sortspætten ses og høres, og et sted, hvor stien er mudret, ser vi nogen store, friske dyrespor. Hjemme igen konstaterede vi, at det *må* have været bjørnespor.

Ved frokosttid når vi til bænke og borde ved en kilde, der danner en malerisk slugt dybt ned i skoven. Her hviles de trætte rygge og ben, før turen går videre. Ud på eftermiddagen bliver terrænet åbent med græs og blomster på klipperne. Der bliver også den længe ventede udsigt, som dog begrænses af soldisen. På en af toppe i det fjerne står der et besynderligt monument - det var det, Rosen tegnede for os i aftes. Der skal vi hen. Først på aftenen når vi derover, det er sent, så der skal findes et sted at sove. Endelig et forfaldent hotel-skilt. Her holder en feriekoloni til, men vi får lov at overnatte og får et måltid aftensmad.

Næste dag beser vi monumentet. Det er et bjerg med en kæmpemæssig anlagt park, brolagte stier fra parkeringspladser til toppen, en teaterplads med en monumental trappe op til en kæmpe champignon med vinduer hele vejen rundt og bagved en høj cementklods med en stjerne i toppen. Alt er forfaldent, de tommetykke vinduer er slået i stykker, og ukrudtet gror lystigt, mens cement-skulpturerne forfalder og bogstaverne på de bulgarske slagord på restauranten falder af. Der er heller ingen skilte med et navn på stedet. Det er det eneste monument, vi har set fra det "kommunistiske" Bulgarien. Her er meget øde.

I Shipka 12 km længere henne møder vi hovedlandevejen. Efter 2 dage næsten alene møder vi tung lastbiltrafik, grillbarer, souvenir-boder, kaffebarer og et hotel. Tæt ved på en bjergtop ligger et sejrsmonument for befrielsen fra tyrkerne i 1878. Derfra tager vi bussen sydpå og møder mange nysgerrige spørgsmål fra en flok piger og drenge på 13-15 år.

Vi ender på et dyrt hotel i storbyen Stara Zagova. Her er natteliv på gaderne og masser af barer og restauranter,

men ingen fulde mennesker.

I toget til Sortehavet fortæller en arkitektstuderende, at de færreste har råd til at bo i hus. Et hus koster godt 300.000 kr., og gennemsnitsmånedslønnen er på 800-1.600 kr.

Sozopol er en rigtig badeby, nærmest som Bakken ved vandet. Ethvert hus i strøgaderne er omdannet til en eller anden slags butik. Sælges der yoghurt, er der med garanti også et Danone-køleskab, monopolerne kender deres besøgstid. Her er flest bulgarer og mange diskoteker, og byggeri af nye hoteller. Grunden graves ud med skovle, og jorden fjernes med trillebø. Arbejderne bor på byggegrunden i små telte.

For 20 kr. tager vi lokalbusserne de 30-40 km til lufthavnen og vinker farvel og på gensyn.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Tirsdag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Til abonnenterne:

Kommunistisk Politik beklager den sene levering af KP nr. 14. Den skyldes fejl i KP's distribution. Vi gør vores bedste, for at det ikke skal gentage sig.

Kh - distributionen.

Hvem skal betale krisen?

90'ernes aktiefest er forbi!

I den forløbne uge styrtdykkede aktiemarkederne på globalt plan. Samtlige bestemmende aktieindeks kunne konstatere et foreløbigt lavpunkt efter flere års krise. Kursernes fald sammenlignes med krisen i 1987. Siden har aktionærerne ellers haft gyldne tider. I USA steg aktieværdien på Dow Jones-indekset fra 200 til knap 1200 over en 10-årig periode; - svarende til en værdiforøgelse på 600 pct! Det kan man da kalde reallønsfremgang.

Den vigtigste årsag til, at den normale krisecyklus ikke er slået igennem efter den sædvanlige fem år, er først og fremmest åbningen af nye markeder, da muren brød sammen kombineret med at Kina har givet adgang til en milliard flere forbrugere. Udskydelsen af krisen betyder nu, at den slår ekstra hårdt igennem.

På et par år er Dow Jones-indekset faldet fra de knap 1200 til et lavpunkt på 800. USA's regering har løbende reduceret renten fra 7 pct. til 3 pct. Rentesænkningen skulle tjene til, at forbrugerne skulle have flere penge til forbrug, så varerne lettere kunne omsættes eller aftages. Det første Bush gjorde, da han trådte til som præsident, var at indfri sit valgløfte til de rige i form af kolossale skattenedslag. Formålet var det samme; men ligefedt hjalp det. I den samme 2-årige periode har Nationalbankdirektøren Greenspan, præsidenter og såkaldte aktieeksperter gang på gang konstateret, at økonomien grundlæggende set er sund, og opsvinget er lige om hjørnet.

Vi hører de samme toner i dag! – Men krisen kradser hårdere.

Det startede som en lokal finansiel krise i Sydøstasien, som siden bevægede sig til Guds eget land USA. I samme periode var Tyrkiet ved at gå statsbankerot. Argentina er i dag tæt på statsbankerot. I dag er krisen slået igennem

Det er arbejderklassen og befolkningen, der er udset til at betale kapitalens krise. Der skal massefyres og bruges mennesker og soldater som kanonføde.

Faglig kommentar

til alle de imperialistiske lande. Børshagerne har koldsved på panden hver eneste dag, når markedet åbner på trods af eksperternes beroligende udsagn.

Der gives mange forklaringer på, at nedturen finder sted. 11. september nævnes som årsag på trods af, at markedet havde rettet sig blot to måneder efter Ground Zero. Der angives manglende tillid til amerikanske firmaer, da det blev afsløret at kæmpefirmaer som Enron, World Com, AOL mfl. har begået regnskabssvindel. Der tales om et kunstigt oppustet marked, som nu er ved sit "rette leje".

Forklaringerne har mere eller mindre betydning for at "skubbe" til markedet; men det er ikke årsagen! Den reelle årsag er den for kapitalen tilbagevendende overproduktionskrise, der opstår i kølvandet på den iboende konkurrence, hvoraf et af elementerne er at udmanøvrere konkurrenten ved hjælp af en mere effektiv, billigere og hurtigere produktion af flere varer end konkurrenterne. Når varerne ikke kan afsættes, opbygges lagre og indtjeningen forsvinder. I denne paniske jungle skærpes konkurrencen i en desperat overlevelseskamp, hvor de svagere selskaber skal knækkes. Til det formål

benyttes forstærket og mere åbenlys regnskabssvindel. Sukkersyge patienter benyttes som forsøgsdyr med kræft til følge. Jagten på profit og overlevelse kender ingen grænser.

Der er ingen tegn på, at der er blevet renset ud. Lagrene bugner stadig. Vi har tilsyneladende ikke set det endelige lavpunkt for aktiemarkederne.

Vi har slet ikke set de endelige konsekvenser af kapitalens metoder til at redde sig ud af krisen. Under krisen og i kølvandet af samme følger firmalukninger og massefyringer, hvilket medfører drastisk forringelse af indkomster og dermed mindre pengemængde til at aftage varerne. Det tager år, inden udrensningen af konkurrenterne er blevet så markant, at kapitalen igen kan vende krisen til opgang.

For at fremme processen kan kapitalen bringe et andet redskab i anvendelse: Krig kan dels benyttes til at erobre nye afsætningsmarkeder fra andre og svagere imperialistmagter, og dels skabe produktion i form af tilintetgørende masseødelæggelsesvåben, der giver den betrængte kapital lidt luft. Det er i den forbindelse fuldstændigt logisk, at EU vil opbygge sig som ny supermagt. Det er i den sammenhæng, man kan forstå de indbyrdes rivaliseringer og handelskrige, som EU og USA fører med og mod hinanden.

Det er arbejderklassen og befolkningen, der er udset til at betale kapitalens krise. Der skal massefyres og bruges mennesker og soldater som kanonføde.

Det er på høje tid, at fagbevægelsen vipper skyklapperne til side og forholder sig til andet og mere end snævre faglige spørgsmål. Det handler om at bekæmpe EU, dets projekt og krigsbudgetter. Det handler om aktivt at bekæmpe samtlige konkrete krige og krigsforberedelser. Det være sig Afghanistan, Palæstina, Iraq... **FJ**